

Univerzita Hradec Králové

Filozofická fakulta

Bakalářská práce

2024

DANIEL FIEDLER

Univerzita Hradec Králové

Filozofická fakulta

Katedra sociologie

Ambice amatérských sportovců v nejvyšší hokejbalové lize

Bakalářská práce

Autor: Daniel Fiedler

Studijní program: B0314A250008 Sociologie

Forma studia: prezenční

Vedoucí práce: doc. Milan Tuček, CSc.

Hradec Králové, 2024

Zadání bakalářské práce

Autor: Daniel Fiedler
Studium: F20BP0067
Studijní program: B0314A250008 Sociologie
Studijní obor:

Název bakalářské práce: **Ambice amatérských sportovců v nejvyšší hokejbalové lize**

Název bakalářské práce AJ: Ambitions of amateur athletes playing the highest hockeyball league.

Cíl, metody, literatura, předpoklady:

Bakalářská práce se zaměří na identifikaci důvodů, které vedou amatérské sportovce k vynakládání svého času, finančních prostředků a usílí k vykonávání nedotovaného vrcholového sportu. Předmětem zájmu jsou typy ambic sportovců ve vztahu k jejich sociálnímu prostředí původu. Při řešení bude použita metoda polostrukturovaných rozhovorů.

Bukáč, L., 2014. Trénink herní přirozenosti: kouzlo hráčského naturelu. Praha: Grada

Sekot, A., 2006, Sociologie sportu. Brno: Masarykova Univerzita: Paido

Sekot, A., 2008, Sociologické problémy sportu. Praha: Grada

Slepičková, I., 2005. Sport a volný čas Praha: Univerzita Karlova: Karolinum

McClelland D. C., 1984, Human Motivation. Longman Higher Education

Zadávací pracoviště: Katedra sociologie,
Filozofická fakulta

Vedoucí práce: doc. Milan Tuček, CSc.

Datum zadání závěrečné práce: 4.10.2022

Prohlášení

Prohlašuji, že jsem tuto bakalářskou práci vypracoval pod vedením vedoucího bakalářské práce samostatně a uvedl jsem všechny použité prameny a literaturu.

V Hradci Králové, dne

Podpis autora

Anotace:

FIEDLER, DANIEL (2024): *Ambice amatérských sportovců v nejvyšší hokejbalové lize*.
Hradec Králové: Filozofická fakulta, Univerzita Hradec Králové, 42 s. Bakalářská práce

Bakalářská práce je založena na empirickém výzkumu zaměřeným na ambice amatérských sportovců v prostředí hokejbalové nejvyšší soutěže v České republice. Zaměřím se na identifikaci důvodů, které přimějí sportovce k vynakládání svých prostředků a úsilí k vykonávání nedotovaného vrcholového sportu. Práce bude zaměřena na druhy a typ ambic těchto sportovců, vzhledem k jejich sociálnímu prostředí. Při řešení bakalářské práce bude provedena metoda polostrukturovaných rozhovorů.

Klíčová slova: ambice, hokejbal, nejvyšší soutěž, amatérští sportovci

Annotation

FIEDLER DANIEL (2024): *Ambition of amateur athletes in the highest hockeyball league*. Hradec Králové: Philosophical Faculty, University of Hradec Králové, 42 pp. Bachelor Thesis.

The bachelor's thesis is based on an empirical research focused on the ambitions of amateur athletes in the environment of the highest hockeyball league in the Czech Republic. I will focus on identifying the reasons that make athletes spend their resources and effort to perform unsubsidized elite sports. The work will be focused on the types of ambitions of these athletes, given their social environment. The solution of the bachelor's thesis will be carried out by the method of semi-structured interviews

Keywords: Ambtion, hockeyball, highest league, amateur athletes.

Poděkování:

Rád bych touto cestou poděkoval vedoucímu práce panu doc. Milanovi Tučkovi, Csc. za odborné vedení, cenné rady a připomínky, konstruktivní diskusi, podněty. Děkuji za projevenou trpělivost a snahu mi vždy co nejlépe poradit.

Obsah

ÚVOD	10
1. Hokejbal a amatérský sport	11
1.1. Hokejbal	11
1.2. Amatérský sport	13
1.3. Historie amatérského sportu	14
1.4. Hokejbal jako amatérský sport	15
2. Ambice k výkonu amatérského sportu	16
2.1. Vliv rodiny	17
2.2. Sportovní tým jako sociální skupina	19
2.3. Motivace ke sportování	22
3. Výzkumná část	24
3.1. Cíle	24
3.2. Výzkumné otázky	24
3.3. Volba kvalitativního výzkumu	25
3.4. Polostrukturovaný rozhovor	25
3.5. Výzkumný soubor	26
3.6. Metody sběru dat	26
3.7. Scénář rozhovoru	27
3.8. Postup zpracování dat	27
3.9. Kódy	28
3.10. Medailonky respondentů	28
4. Výsledky	29
4.1. Výzkumná otázka číslo 1	29
4.1.1. Ambice z dětství a vliv rodiny a okolí	30
4.1.2. Ambice motivované úspěchem	31
4.1.3. Ambice motivované sportovními vzory	33

4.1.4. Ambice motivovaná kolektivem	34
4.1.5. Zábava a koníček	35
4.1.6. Další zajímavé poznatky	36
4.2. Výzkumná otázka číslo 2.....	36
4.2.1 Způsob výchovy.....	37
4.2.2. Výchovné styly	38
4.2.3. Podpora rodiny	39
4.3. Výzkumná otázka číslo 3.....	41
4.3.1 Typ role	41
4.3.2. Pozitivní či negativní vnímání role	43
4.4. Výzkumná otázka číslo 4.....	44
4.4.1. Kondice a zdravý životní styl.....	45
4.4.2. Cíle a přání.....	46
4.4.3. Kombinace kondice a cílů.....	47
Závěr.....	47
Seznam použité literatury.....	52
Přílohy	54
Scénář rozhovoru	54
Rozhovor 2	55

ÚVOD

Sport je součástí společnosti už po staletí, od prvních olympijských her v Řecku 776 let před naším letopočtem až dodnes. Sport je důležitou součástí a neodmyslitelně patří k moderní společnosti. V dnešní době je k vidění několik sportů ať už tradičních, či novodobých, moderních sportů, které nemají tak dlouhou historii, a právě sem patří hokejbal.

Tento sport oficiálně vznikl na konci minulého století, avšak jeho neoficiální začátky bychom zaznamenali i mnohem dříve, jen v trochu obyčejnější podobě. A to v podobě takové, jaká je všem dobře známa. Je to pobíhání po dvorku, silnici, hřištích s hokejkou a vlastně jakýmkoliv balónkem přes tenisový míček, tenisový míček napuštěný vodou nebo pískem až po gumové, či plastové míčky či dokonce hokejové puky. Party kamarádů, které mlátily hokejkami o asfalt a snažily se dostat kulatý míček do protivníkovi branky. Přesto se tento sport transformoval do nynější moderní podoby s kabátem oficiálního sportu a standardní strukturou přes mládežnické soutěže, reprezentační výběry téměř všech věkových kategorií, ale i ženský národní tým, propracovanou strukturu mužských soutěží, s velkou základnou trenérů pořádajících různé rozvojové kempy a soustředění. Hokejbal je hlavním tématem mé bakalářské práce.

Toto téma jsem si zvolil proto, že se jedná o poměrně zajímavou skupinu osob, které se v daném sportu pohybují, ale také z toho důvodu, že jsem člen této komunity a její každodenní součástí. Z pohledu mě jako sociologa je velmi zajímavé, proč a co vlastně vede tyto amatérské sportovce k vykonávání takového sportu, který je časově náročný, týmy trénují kolikrát i 4krát týdně, ale i další aspekty jako jsou peníze, jelikož si veškeré vybavení v drtivé většině platí hráči sami. Co vede sportovce k tomu, že jsou ochotní přijmout tyto podmínky a jaká je jejich vnitřní ambice v tomto sportu. Je to pouze to, že to hráče baví? Nebo k tomu byli vedeni od svých rodičů od dětství?

Tato bakalářská práce se proto tedy bude zabývat o sportovce vykonávající tento sport a zkoumáním jejich ambic a vnitřních motivací, které je vedou k vykonávání vlastně poměrně fyzicky, časově, ale i finančně náročného sportu.

1. Hokejbal a amatérský sport

1.1. Hokejbal

Hokejbal – hra, kterou pravděpodobně alespoň jednou v životě vyzkoušel každý z mužské části české populace, byť v různé formě a pod různým názvem. Pozemák, bend'ák, zkrátka hokej s míčkem byl v sedmdesátých i osmdesátých letech vidět na různých místech republiky. Téměř každý vyznavač a fanda klasického ledního hokeje na nejrůznějších asfaltových či betonových plátcích s hokejkou v ruce proháněl neposedný tenisový míček. Doba se mezitím trochu změnila. V druhé polovině osmdesátých let se hokejbaloví aktivisté začali pravidelně sjíždět do Českých Budějovic, kde působil Vladimír Hnilička – velký fanda tohoto sportu. Díky panu Hniličkovi vznikla ve sportovním areálu SK Pedagog během krátké doby dvě skutečná hokejbalová hřiště s opravdovými mantinely. Na hřištích byli k vidění hráči nejen z Českých Budějovic, ale také z Prahy, Plzně, Kladna, Pardubic, Zlína, Jihlavy či dokonce Bratislavy. Nebylo divu, že díky rostoucí popularitě hokejbalu se bezprostředně po listopadových událostech zakládal v Praze nový sportovní svaz – Českomoravský svaz hokejbalu. (Kadaně, Přerost, Perič, 2006, s. 6)

Hokejbal je sport velmi blízký hokeji, neboť se dá říci, že je hokejbal imitací hokeje jako sportu. Přebírá téměř všechna pravidla, hraje se ve stejném počtu lidí, podstata hry je stejná, a to tedy dopravit hrací předmět do branky soupeře. První rozdíl vzniká v právě hracím předmětu, protože oproti hokejovému placatému puku se hraje s kulatým plastovým míčkem. Dalším zásadním rozdílem je rozdíl v obuvi. Proti ledním bruslím jsou v hokejbale využívány sportovní boty. Hrací plochou není led, ale v dnešní době plastový povrch s vroubky, které umožňují snazší běh a změny směru, ale také i větší přilnavost balónku. Rozdíl je také ve výstroji, kterou hráči nosí. Zatímco v hokeji je hráč kompletně vybaven výstrojí přes vestu, holení chrániče, helmu, rukavice až po suspenzor, v hokejbale hráč využívá z těchto jmenovaných pouze rukavice a helmu. Zbytek jeho výstroje tvoří chrániče na holeně z fotbalu. Tak aby hráčům moc nepřekáželi velké chrániče v běhu. Rukavice jsou zase naopak z lakrosu nebo ledního hokeje. V poslední době jsou moderní čistě hokejbalové rukavice, které nedisponují žádnými chrániči a jsou to spíše rukavice připomínající rukavice na motokros. Hráči jsou oblečeni do dresů podobných těm hokejovým, jen jsou lehčí a prodyšnější. Spodek těla zakrývají obyčejné sportovní kraťasy a ve většině případů sportovní podkolenky, opět podobné těm fotbalovým.

Hokejbal je oficiálně amatérským sportem. Pokud se ale na hokejbal jako na sport podíváte blíže, tak kvalitou organizace, prostředím, kvalitou hráčů, trenérů, velikostí mládežnické základny, můžeme ho porovnávat se sporty poloprofesionálními až profesionálními. Jako důležité je zdůraznit že opravdu velkou kvalitu má naše extraliga, i v porovnání se světovými soutěžemi a řadí se mezi nejlepší ligy světa. Proto je taky o naši nejvyšší soutěž zájem mezi diváky a má také svou fanouškovskou základnu. Zápasy naší nejvyšší soutěže jsou i vysílány na stanicích české televize a v živých přenosech internetové televize.

Hokejbal v Čechách zaštiťuje Českomoravský svaz hokejbalu (ČMSHb): „je sportovní spolkovou institucí s celostátní působností, která jedná svým vlastní jménem a na vlastní majetkovou odpovědnost podle schválených Stanov. ČMSHb zastupuje české hokejbalové hnutí v mezinárodních organizacích a náleží mu samostatné právo a odpovědnost za přípravu a zabezpečení české národní hokejbalové reprezentace. V roce 1993 byl jedním ze zakládajících členů Mezinárodní hokejbalové federace ISBHF“. (cmshb.cz, 2024)

Hokejbal jako sport má zastoupení ve všech možných kategoriích, kde největší skupinou je pochopitelně mládež. Ta začíná již od minipřípavek, poté přípravek, mladších a starších žáků, dorostu, juniorů. Dále je součástí hokejbalu liga žen. Jsou zde také mužské kategorie. Mužskou kategorii tvoří 5 lig. Oblastní, krajská, 2. liga, 1. liga, extraliga – nejvyšší česká soutěž.

Mezinárodní scéna je pro hokejbal také velmi důležitá, protože patříme mezi hokejbalové velmoci vedle Kanady a Slovenska, které jsou každoročně kandidáty na medaile. Česká hokejbalová reprezentace získala od roku 1996, 3 zlaté, 6 stříbrných a 2 bronzové medaile. Pouze jednou odjeli z mistrovství bez medailí. Česko je tím pádem mezinárodním gigantem.

Hlavní důvod, proč je ale toto prostředí zajímavé je to, že tím, že se mu věnují amatéři, tedy lidi, kteří chodí do práce a věnují se tomuto sportu až po ní. Vzniká zde tím pádem jeden sociologicky zajímavý prvek, a to je ten, že jde zastoupení lidí ze všech sociálních sfér, od řadových dělníků, stavařů, prodavačů aut, vedoucích velkých korporátních organizací, ředitelů, podnikatelů, učitelů, ale také vlastníků obrovských firem, kteří ani nemusí chodit do práce. Je proto pozoruhodné v této sociální skupině sledovat, jak se k sobě staví lidé, kteří pocházejí z různých sociálních vrstev a prostředí, jakým způsobem jsou schopni spolupracovat, vnímat se a respektovat. Členové této komunity musí najít společný

jazyk, společný cíl. Co se týká samotné hry, tak se tyto společenské aspekty a postavení mažou. Dalo by se říct, že si jsou všichni rovni a mají stejnou startovací pozici. Není to, ale tak úplně pravda. Tvoří se zde úplně nová sociální komunita s vlastními pravidly tvořenými hráči, ale také úplně nové komunitní postavení, kde se dost často obrací role. To tedy znamená, že řadový dělník, vydělávající základní mzdu je společensky mnohem významnější než ředitel firmy, který přínos pro tým nemá takový. A to je další velmi zajímavý aspekt tohoto prostředí. Může se tedy stát, že člověk z nižší společenské vrstvy může být pro komunitu mnohem důležitější a přínosnější než člověk z vyšší společenské vrstvy.

1.2. Amatérský sport

Sport je z hlediska sociologů chápán jako sociální a kulturní fenomén, který v lidské společnosti zaujímá významné postavení. Samotný sport je v kontextu sociologického chápání definován jako specifická lidská aktivita, odlišná od jiných činností, vyznačující se ozvláštňující sociální dynamikou a mající svébytné sociální důsledky (Sekot, 2008)

Ize ho definovat jako pohybovou aktivitu motivovanou zvýšením celkové kondice, osobním prožitkem či cíleným výsledkem nebo výkonem“. (Sekot, 2008)

Sportem se rozumí všechny formy tělesné činnosti, které ať již prostřednictvím organizované účasti či nikoliv, si kladou za cíl projevení či zdokonalení tělesné a psychické kondice, rozvoj společenských vztahů nebo dosažení výsledků v soutěžích na všech úrovních. (Slepičková, 2005)

Termín amatérský sport má své kořeny už v 19. století, kdy vznikali další obecnější sporty jako způsob trávení volného času. Je také proto nutné tento typ sportovní aktivity brát jako čistou formu vykonávání daného sportu. Existuje hned několik definic. Slovo amatér je původem z latinského „amator“, což nese význam milovníka, nebo zkrátka někoho kdo něco miluje.

Eitzen také zmiňuje že z lásky ke sportu, plyne těchto pět zásad amatérského sportu:

- amatér má ze soutěže potěšení
- činnost je svobodně zvolená
- proces je stejně důležitý jako výsledek;

- motivace k účasti pochází spíše z vnitřních odměn z činnosti než vnější odměny peněz a slávy
- protože miluje sport sám o sobě, kolem amatérského sportu panuje atmosféra sportovního chování. (Eitzen, 2016)

Amatérský sport má charakter zábavy, nikoli pracovní charakter, jak tomu je u sportu profesionálního.: „Je to zábava nebo zpestření, je to hra, je to akce, je svoboda, spontánní a radostná – je opakem práce“. (Eitzen, 2016, s. 95)

Amatérský sport, kterým hokejbal je, se dá také jinými slovy označit jako kondiční rekreační sport. Ten se odvíjí jako aktivita volného času kombinací vztahů mezi lidmi, mezi tělem a duchem a mezi fyzickou aktivitou a prostředím, přitom:

- Důraz je kladen prožitek, dobrý zdravotní stav, vzájemné porozumění a podporu spoluhráčů i protihráčů.
- Soustředěnost na posilování (nikoli samoúčelnou sílu) jako výslednice tělesných aktivit přinášejících radost a pocit duševní a tělesné pohody.
- Otevřenost účasti je založena na přizpůsobení různosti fyzických dovedností
- Demokratická rozhodovací struktura je charakterizována kooperací, sdílením moci a reciprocitou vztahů trenér – sportovec. (Coakley, 2001)

Amatérský sport je svojí povahou subsystemem moderního sportu, který zahrnuje všechny druhy sportovních aktivit, které nejsou odvozovány ambicí vítězství, rekordů a materiálních odměn. Úspěch na regionální či lokální úrovni je pak nejvyšší aspirační úroveň zájmového sportu. Zpravidla však nesměruje k žádné úrovni soupeření, vyjma té, která se vztahuje k osobě samotného sportujícího jedince. (Sekot, 2008)

1.3. Historie amatérského sportu

Kořeny amatérského sportu sahají do 19. století. Pomyslnou kolébkou amatérského sportu by měla být Anglie. Byl zde totiž tou dobou sport rozdělován na patronátní a gentlemanský sport. První jmenovaný měl povahu a rysy dnešního profesionálního sportu. Druhý typ, gentlemanský má zase naopak rysy dnešního amatérského sportu. (Toohey , Veal, 2007)

Prvním cílem rozdělení na tyto dva typy byla separace gentlemanů a manuálně pracujících lidí. Netrvalo dlouho, než toto rozdělování přestávalo dávat smysl. Sport se totiž velmi rychle rozvíjel a zajímal také větší a početnější skupiny lidí, rozrostl se také mezi všechny sociální vrstvy. Definice amatéra dle olympijských řádů z roku 1958 zní „kdo provozuje a vždy provozoval sport ze záliby a pro zábavu, ať již pro tělesný nebo morální požitok, bez přímého či nepřímého prospěchu.“ Dále je uvedeno, že účastník her nesmí a nesměl být veden jako profesionální sportovec či trenér. Dále ten, kdo byl jakkoli finančně ohodnocen ve spojitosti s úspěchy ve sportu, obdržel snadno zpeněžitelnou odměnu či získal jakékoli náhrady spojené s náklady na sportovní aktivitu. Dokonce pravidlo platilo pro účast sportovce v reklamě. (Senn, 1998)

1.4. Hokejbal jako amatérský sport

Z moderního hlediska jsou amatérští sportovci považováni za ty, kteří dělají vybraný sport z čistého zájmu a pro radost ze sportu bez očekávání materiálního zisku. Na druhou stranu je dnes běžné, že amatérští sportovci mají vlastní turnaje, ligy, závody apod. Tyto soutěže mají pak výhodu nižší náročnosti, nižší odpovědnosti sportovců za výkon a menšího tlaku na samotné sportovce, prostředí je poté přátelštější a méně napjaté.

Hokejbal tedy svou povahou opravdu plní roli amatérského sportu. Je jako amatérský sport brán vzhledem k nulové materiální, či finanční odměně, nulovým prostředkům poskytnutým k vykonávání tohoto sportu.

Hokejbalista jako amatérský sportovec musí také, jak popisují autoři, disponovat řadou dovedností: „Hokejbal je sport, který od dobrého hráče vyžaduje mnoho předpokladů a řadu složitých dovedností. Vždyť kromě kvalitní práce s holí a taktických dovedností by měl mít moderní hokejbalista také herní inteligenci, smysl pro kolektivní spolupráci, široké periferní vidění, cit pro brankové situace, předvídavost, ale i rychlost, obratnost, postřeh, bojovnost, tvrdost, herní agresivitu, odolnost, pracovitost, nebojácnost, smysl pro odpovědnost a mnoho dalších vlastností. Mezi důležité vlastnosti dobrého hráče patří také vhodná výška, váha a přiměřené silové schopnosti.“ (Kadaně, Přerost, Perič, 2006, s. 23)

2. Ambice k výkonu amatérského sportu

Ambice sportovců je hlavním tématem této bakalářské práce. Proto je věnována tomuto tématu celá druhá kapitola. Ambice popisuje Cajthamalová takto: „Ambice je ctižádost, být dobrý a uspět, vyjadřuje lidskou touhu být lepší, dotáhnout to dál a výš a také být oceněn a dosáhnout poct.“ (Cajthamalová, 2017)

Znamená to tedy touhu dosáhnout jakéhosi cíle. Touhu něco dělat za nějakých účelem, z nějakého konkrétního důvodu, který může být dost často nám samotným skrytý. To proč něco děláme si mnohdy ani neuvědomujeme.

Jelikož jsem já osobně součástí této komunity již několik let a při volbě tohoto tématu jsem se sám sebe musel zeptat jaké já osobně mám ambice a musím říct, že to bylo celkem dlouhé přemýšlení a zamyšlení. Mé ambice byli dozajista tvořeny postupně. Síla kolektivu, která mě vedla za společným cílem. Z počátku se nejednalo o moji ambici vyhrávat. Naučil mě to právě kolektiv. Tato komunita na mě měla vliv a formovala mé ambice. Když si pak představím, proč já sám hraji nyní hokejbal a byl bych v opačné pozici, tedy pozici respondenta, shrnul bych to asi takto: Mojí největší současnou ambicí jako hráče nejvyšší české soutěže je určitě společný cíl. Doba strávená v kolektivním prostředí ze mě udělalo týmového hráče a tím pádem je pro mě nejvyšším možným dosaženým právě výhra v lize, v zápase nebo na turnaji. Také ale vím, co za takovým cílem stojí a jelikož je tento cíl pro mě v této chvíli tak důležitý, doplňují ho další ambice, které jsou nutné ke splnění té hlavní. Mou další velkou ambicí je být platnou a nepostradatelnou součástí týmu. Článek, který je na této cestě, za úspěchem, stěžejním. S tím se ale pojí otázka, co to vlastně znamená. Já osobně to vnímám, vzhledem ke svým schopnostem a dovednostem, pomoci týmu plnit určité role, které budu ale plnit tak dobře, že to týmu pomůže. Jedná se spíše o defenzivní a jednoduchou část hry. Vzhledem ke schopnostem je také mojí ambicí dát gól. Další ambicí, kterou jsem definoval během tohoto přemýšlení je pomáhat dalším, mladším spoluhráčům především v socializaci do nového prostředí v momentě, kdy k nám buď přestupují z jiného týmu nebo třeba věkově a herně dozráli na to, být součástí extraligového týmu. Provést je na této cestě a pohodlně je začlenit do týmu. Další mou ambicí je také to, nějakým způsobem pomoci chodu klubu jako celku. Záleží mi na tomto prostředí, a proto chci toto prostředí posouvat.

Došel jsem ale také k závěru, že na tyto ambice mohli mít velký vliv rodiče, které mě od mala vedli ke sportu, byť se mi to na začátku vůbec nelíbilo. Sledoval jsem otce s mým starším bratrem, jak koukají na zápasy našich českých hokejistů, jakou si bratr díky společnému zájmu získal u otce pozornost. Vnímám jsem, jak mě moje maminka vede ke sportu společně s ostatními kamarády. Vnímám jsem i to, že potřebuji být součástí nějaké větší skupiny, nebyl jsem typ dítěte, kterému stačili jeden až dva kamarádi. Toužil jsem být součástí velké skupiny a mít v ní určité postavení, vzhledem k mému naturalu se jednalo o po stavení vyšší. Zvolil jsem tedy do svého výzkumu tyto témata jako podotázky doplňující tento výzkum.

2.1. Vliv rodiny

Jelikož jsem se ve své sebereflexi a zamyšlením na svých ambicích v hokejbalu dostal k otázce výchovy a rodičů, budu se jí proto věnovat i v této kapitole. Výchovný styl a vliv rodiny má bezesporu velký vliv na budování ambic. To, jakým způsobem rodiče vedou své děti na této cestě, jestli jsou děti motivované cíli a vedeni k vytváření vlastních ambic, morálky a musí cítit nějaká pravidla, aby se dostali ke svému cíli. Výchovný styl, ale také může mít vliv opačný. A to je důvod proč toto téma zařazuji do své bakalářské práce.

Snahou rodičů je na dítě pozitivně působit a utvářet ho. Rodiče od svých dětí očekávají, že budou mít dobré vlastnosti a dobré chování, to stejné očekávají od prostředí, ve kterém se nachází. Jestliže se rodičovské očekávání naplní, dostávají se pocity radosti, naopak při jejich nenaplnění se dostávají pocity smutku či strachu (Micceli & Castelfranchi, 2015).

Rodiče také mnohdy předávají své osobní nesplněné dětské, či dospělé cíle na děti, a to může být taky jeden z důvodů, proč dají své dítě na sport: „Rodičovský styl výchovy jako záměrná a cílená forma utváření osobnostního profilu dítěte je ovlivňován širokým spektrem faktorů, počínaje budováním sebeúcty a kvalitou jeho tělesného a materiálního komfortu konče. V případě sportovní motivace pak přímo či zprostředkovaně mohou svoji nezastupitelnou roli hrát i estetické aspekty sportování – ideál atletické postavy, atraktivní vzhled, sexuální přitažlivost, celkově pozitivní dojem na okolí. Klíčovou roli pak sehrává cílená snaha rodičů o harmonickou vzájemnou interakci s dětmi a budování pevných základů disciplíny a pozitivních hodnot, sdílených po celý život dítěte. V průběhu různých životních fází dítěte utvářejí rodiče vlastní výchovné styly“ (Sekot, 2019)

Sekot také popisuje styly výchovy

Autoritářský styl

„Ze strany rodičů dominuje důraz na bezvýhradnou poslušnost a disciplínu, vynucovanou i pomocí trestů. Rodiče uplatňují zásadu, že na děti se má dohlížet, nikoli jim naslouchat či empaticky vnímat jejich starosti a problémy. Autoritářští rodiče preferují využívání trestů před vnitřním osvojením si disciplíny. Trvale prohlubují v dětech pocit viny a nedostatek zdravého sebevědomí, často jsou nepřátelští až agresivní. Tento přístup postupně formuje i vztah dítěte k rodičům a jeho citový život: Místo slepého respektu před rodičovskou autoritou se v dětech mohou utvářet obranné mechanismy lhaní jako cesty vyhýbání se trestům“. (Sekot, 2019)

Rodiče vyznávající tento styl výchovy mají dost často za cíl právě „tvrdou“ výchovou vést dítě k lepšímu zvládnutí stresových situací, lepší socializaci i třeba v těžších podmínkách. Velký důraz je kladen na výsledky nebo dokonce násilím vedou rodiče dítě ke sportu, bez jakéhokoli zájmu o zájmy dítěte, jeho motivaci, talent a podobně. Jsou zde velká až mnohdy nespelnitelná očekávání.

Autoritativní styl

„Obecně vzato je tento výchovný styl pokládán za optimální cestu k výchově zodpovědných dospělých, kteří svobodně vyjadřují své názory a k životním výzvám a povinnostem přistupují aktivně. Suma těchto výchovných charakteristik tak dává dobrý a pevný základ pro přirozeně se utvářející motivaci a celoživotní adherenci dítěte ke sportovní pohybovým aktivitám jako nedílné součásti života všestranně rozvinutého jedince“. (Sekot, 2019)

V tomto případě se rodiče snaží vytvořit pozitivní vztah rodič – dítě. Jsou ale vytyčeny mantinely, které není možné překročit. Zásady a pravidla jsou zde velmi podstatným bodem. Cílem by mělo být vytvoření pozitivních hodnot a přístupu k životu. Důvěrný a pozitivní vztah s dítětem.

Liberální styl

Tento styl je charakterizován nízkým prahem očekávání, a to ohledně aspirací dítěte, chování či budoucí kariéry. Takový rodič ignoruje systematickou výchovu k budoucímu

povolání a k zodpovědnému životu dítěte. „Rodičovská role sklouzává do „přátelství“ či „kamarádství“, chybí životně důležitá funkce přirozené autority a „názorového vůdcovství“, vzdáleného od pevných pravidel, odměn a trestů. To však může za určitých okolností otevírat cestu pro nezávislý, či lépe řečeno, samostatný vývoj dítěte v dospělosti. Tento typ rodičovské výchovy svým „falešně demokratickým“ postojem rodiče spíše vzdaluje od skutečné odpovědnosti za výchovu dítěte a v rovině sportovních motivací „deleguje“ motivaci dítěte ke sportu na jiné socializačně významné aktéry, jako je škola, vrstevníci či sportovní organizace“. (Sekot, 2019)

V tomto výchovném stylu je možné říct, že se rodiče řídí heslem: Jsou to děti, ať si hrají. Zaslouží si volnost. Pravidla jsou často přísná, ale rodiče nevynucují jejich dodržování, to dochází až v kritických případech, kdy se řeší vážný problém. Rodiče se úmyslně staví do role přátel dítěte, aby se dítě svěřovalo se svými starostmi. Nejsou však schopni a ochotni plnit dětské přání či neakceptovatelné chování.

Lhostejný styl

„Případná sportovní motivace zůstane pravděpodobně na „bedrech ulice“ či vrstevníků; sportovní adherence jako cílené životní rodičovské krédo lze reálně stěží očekávat“. (Sekot, 2019)

V tomto případě neplatí vůbec nic. Rodiče nemají žádné výchovné cíle, nenastavují se prakticky žádné mantinely a dítě si tvoří vlastní cestu, pravidla i motivace, samo. Tento styl však nejspíše nevychová nikoho úspěšného v daném sportu, pokud nebude vykonávaný sport ovlivněn jinými aspekty.

2.2. Sportovní tým jako sociální skupina

Sportovní tým je komunita. Ambicí hráčů může být i například to, jak to bylo v mém případě, získat vyhovující sociální prostředí, stát se členem komunity s podobnými vizemi, cíli a ambice. Mít v ní určité postavení, získat společenský kapitál, mít řadu přátel, mít oporu, mít místo kde se cítí dobře a radost být součástí tohoto prostředí.

„Podmínka pro sociální skupiny je „opakovaná, systematická, stabilizovaná interakce mezi určitou množinou jedinců, jež z nich právě činí členy skupiny“ (Reichel, 2004, s. 125).

„Sociální skupinu tvoří lidé, které spojuje víc než současný výskyt na jednom místě nebo shodná charakteristika“ (Výrost & Slaměník, 2008).

Vztahy mezi členy jsou ve skupině strukturovány podle určitých pravidel. Řezáč tvrdí: „osoby ve skupině jsou navzájem propojeny relativně trvalými vztahy a tuto sounáležitost si uvědomují“ (Řezáč, 1998).

Hokejbalový tým je typickou malou sociální skupinou, kterou popisuje Reichel: „Početní vymezení malé skupiny není podstatné, ale obecně se setkáváme s vymezením v rozmezí 2 až 40 osob. Na rozdíl od velkých skupin je zde charakter interakce bezprostřední. Ve skupině se všichni navzájem znají, vzniká pocit osobní blízkosti a vytváření určitých dojmů. Vertikální i horizontální struktura vzájemných vztahů je obohacena též o emocionální rozměr, projevy sympatií či antipatií.“ (Reichel, 2008)

Jsou zde i další charakteristiky malé sociální skupiny do kterých patří následující:

- skupina funguje nezávisle na jiných skupinách
- aktivity skupiny jsou spíše ovlivněny neformálními pravidly
- orientace na skupinový cíl
- investice času a úsilí do skupinových aktivit
- příslušnost ve skupině je spojena spíše s příjemnými prožitky
- členové skupiny jsou na ní závislí, skupina má pro ně význam
- skupina je propustná (otevřená novým členům)
- znaky skupiny jsou stabilní (Nakonečný, 2000).

Na základě těchto znaků a podmínek sociálních skupin lze říci, že sportovní (hokejbalový) tým je sociální skupinou a plní její veškeré funkce. Z hlediska charakteristiky se může jednat o skupinu převážně dobrovolnou, malou, formální, otevřenou, která může být jak trvalá, tak dočasná.

Společným zájmem je pohybová aktivita či právě konkrétní sport, v tomto případě hokejbal. Tento znak je vysoce dominantní. Další velmi důležitým znakem je společný cíl, například výhra v zápase, výhra poháru a podobně. Také se rozlišuje mezi krátkodobými a dlouhodobými cíli. Vyskytuje se zde sdílená hodnota fair-play napříč sporty a v rámci týmu.

Skupinové hodnoty se odvíjejí i od formálnosti skupiny, kdy ve více organizovaných a profesionalizovaných skupinách může být za jedinou akceptovatelnou hodnotu brán úspěch.

„Ve společnosti každý jedinec zaujímá určitou sociální pozici, ze které plyne jeho sociální role. Pozice představuje roli, kterou jedinec ve společnosti získal díky svým dovednostem a zkušenostem. Jde o jeho umístění v sociálním systému vůči ostatním členům. Role obsahuje standardizované vzorce chování, které jsou spojeny s touto pozicí, vyjadřuje činnostní stránku, očekávané chování“ (Výrost & Slaměník, 2008).

Zajímavým faktem je to, že každý jedinec má sociálních skupin ve svém životě více, v každé může plnit zcela odlišnou roli, a právě role ve sportovním týmu může být sportovcova ambice. Takto vypadají neformální role ve sportovním týmu a jejich definice:

Komik – Sportovec, který baví ostatní pomocí komických situací, vtipných dialogů a vtipů. Tento jedinec může být také označován jako vtipálek nebo klaun.

Zápalka – Sportovec, který podněcuje a inspiruje skupinu ke společnému cíli. Může být označován jako urychlovač úkolů.

Nádor – Sportovec, který vyjadřuje negativní emoce, které se destruktivně šíří celým týmem.

Rozptylovač – sportovec, který narušuje nebo odvádí pozornost ostatních spoluhráčů a snižuje jejich pozornost.

Vymahač – Sportovec, který je fyzicky zastrašující nebo dobrovolně agresivní. V případě hrubé hry soupeře počítá s odvetou.

Mentor – Sportovec, který působí jako důvěryhodný poradce nebo učitel pro jiného sportovce v týmu. Tento sportovec je obvykle v týmu několik let a má zkušenosti a moudrost, aby naučil méně zkušené sportovce.

Neformální vůdce (neverbální) - Sportovec, který vede tým příkladem, tvrdou prací a obětavostí.

Neformální vůdce (verbální) - Sportovec, který vede tým na hrací ploše i mimo ni prostřednictvím slovních příkazů. Tento jedinec není vybrán týmem jako vedoucí, ale přebírá roli prostřednictvím sociálních interakcí.

Týmový hráč – Sportovec, který vynakládá mimořádné úsilí a může být viděn jako dřič. Je ochoten obětovat se a dát přednost týmu před svým vlastním blahobytem.

Hvězdný hráč – Sportovec, který je význačný nebo oslavovaný kvůli své osobnosti, výkonu a/nebo showmanství.

Simulant – Sportovec, který prodlužuje psychické nebo fyzické příznaky zranění kvůli

nějakému typu vnějšího zisku (např. sympatie, pozornost, přístup k atletické terapii).

Organizátor – Sportovec, který se podílí na plánování a organizaci společenských setkání pro tým s cílem zvýšit skupinovou harmonii a integraci.

(Cope, C. J., Eys, M. A., Beauchamp, M. R., Schinke, R. J., & Bosselut, G., 2011)

2.3. Motivace ke sportování

„Motivaci lze definovat jako souhrn všech intrapsychických dynamických sil neboli motivů, které zpravidla aktivizují a organizují chování i prožívání s cílem změnit existující neuspokojivou situaci nebo dosáhnout něčeho pozitivního“ (Plháková, 2004, s. 319)

Jelikož je však problematika motivace velmi složitá a individuálně značně odlišná, v dnešní době již existuje mnoho přístupů a teorií, které se snaží popsat a vysvětlit variabilitu psychologických příčin lidského chování z různých pohledů, např. rozlišování vnitřních a vnějších motivů, motivů implicitních a explicitních, primárních a sekundárních, cyklických a necyklických atd. (Nakonečný, 2004)

Motivace ve sportu je neodmyslitelnou součástí sportování obecně. Člověk je ke sportu motivován nějaký cíli, ať už to mohou být cíle osobní nebo týmové, kolektivní, dlouhodobé nebo krátkodobé. Tyto cíle jsou hlavním aspektem, který vede tyto sportovce k vykonávání jejich sportu. Zdroje motivace můžeme charakterizovat jako jakési vnitřní impulsy, které mají svůj zárodek v základních potřebách jednotlivce, tedy například to mohou být potřeba poznávat se s někým novým, být součástí komunity, seberealizace a podobně. Poté zde jsou vnější impulsy, které vycházejí ze sociálního prostředí a mají určitou hodnotu. Výsledkem motivace pak dost často bývá kombinace těchto impulsů.

Motivaci proto lze chápat jako shrnutí všech činitelů, které ovlivňují a regulují chování člověka, neboť tyto činitele podněcují člověka vykonat aktivitu. (Nakonečný, 1997)

Motivace je proto obecně definována jako souhrn vědomých i nevědomých faktorů, které jsou základem chtění a jednání konkrétní osoby nebo v daném případě amatérského sportovce. Vedou ho k vykonávání konkrétního sportu, nutí ho vytyčit si cíle, ať už krátkodobé, sezónní nebo dlouhodobé, karierní. Jedním z takových krátkodobých cílů může být touha vstřelit branku v následujícím zápase, vytvořit gólovou šanci nebo zodpovědně dodržovat taktiku. Sezonním cílem hráče může být například vstřelit za celý ročník například 8 branek, skončit v kanadském bodování soutěže v první desítce nebo patřit k nejlépe

bránícím hráčům ligy. Dlouhodobý osobní cíl potom může být získat během své amatérské kariéry mistrovský titul, postoupit do vyšší soutěže a další.

Další významnou motivací pro amatérské sportovce je jejich zdraví. Problémy s nástupem nových technologií a tím snížením dětského, ale i dospělého pohybu, jsou zásadní součástí sociologických témat poslední doby. Cvičení a obecně pohybové aktivity snižují rizika mnoha zdravotních problémů, které se s postupujícím věkem vyskytují. Příkladem jsou kardiovaskulární onemocnění, snížení elasticity cévních stěn a celá řada dalších podobně závažných onemocnění, kterým se takto dá kvalitně předcházet. Je tedy pro amatérské sportovce důležité, že je sport tímto obohacuje.

Jaký mají ale hráči motiv? Je zde opravdu nějaký silný, jeden významný motiv, který nutí samotné hráče, aby obětovat tolik volného času, úsilí, čas s rodinou a mnohé další? „Pojmy „motiv“ a „motivace“ nejsou zcela identické. Motivace znázorňuje proces, zatímco motiv je hypotetický předpoklad k procesu. Jinými slovy, soubor motivů a jejich vzájemné působení vytváří motivaci. Pohnutky, které ovlivňují, zda jedinec aktivitu vykoná nebo ne, mohou vycházet z vnitřních nebo vnějších činitelů. Vnitřní činitele zahrnují potřeby, zájmy, emoce, návyky, postoje, hodnoty, životní plány, cíle a ideály. Mezi vnější činitele motivace lze zařadit například odměny, tresty, příkazy, přání, nabídky, vzory nebo očekávání druhých“ (Nakonečný, 1997).

Dělení motivace není přesně určené a existuje velké množství autorů, kteří rozlišili různé teorie motivace. V následující části jsou vybrány a popsány některé teorie motivace, které jsou nějakým způsobem významné a na jejichž základě byl zpracováván i výzkum, kterému se věnuje tato práce.

Fialová vytyčuje základní faktory, jež nás ke sportování motivují:

- fyzická zdatnost,
- psychická zdatnost,
- pěkný vzhled,
- sociální komunikace. (Fialová, 2007)

Sekot popisuje motivační faktory takto:

- uskutečnění svých osobitých plánů a přání,
- touha po pohybu,
- předcházení zdravotním obtížím. (Sekot, 2008)

3. Výzkumná část

3.1. Cíle

Hlavní cíl

Cílem práce zjistit, jaké ambice mají amatérští sportovci v nejvyšší hokejbalové lize. Co je k jejich ambicím vedlo, co je dále pohání a jakým způsobem se k těmto ambicím mohli dostat.

Dílčí cíle

Na základně obdržených informací interpretovat odpovědi respondentů a pomocí otázek získat odpovědi na otázky týkající se vlivů rodičů na jejich momentální ambice a výchovný styl kterým je k tomu vedli, dále zjistit jakou sociální roli mají v daném týmu a jestli je pro ně toto postavení důležité a dále na motivace k vykonávání sportu obecně.

3.2. Výzkumné otázky

V souvislosti s výzkumem jsem vymezil hlavní otázku a další 3 dílčí otázky. Odpovědi na otázky jsou nasbírány z odpovědí respondentů na základě jejich odpovědí.

1. **Jaké mají hokejbalisté ambice k vykonávání tohoto sportu nejvyšší české hokejbalové lize?**
2. Jakým způsobem mohli rodiče ovlivnit jejich ambice v mladším věku a jakým výchovným stylem je k tomu v dětství vedli?

3. Má na respondenty vliv jejich sociální postavení ve sportovním týmu takový, aby tento sport dále vykonávali a byli jeho součástí?
4. Jaké mohou mít motivace k vykonávání sportu, zda vykonávají sport z důvodu dobré fyzické kondice, uskutečnění svých osobních plánů a přání nebo jiné?

3.3. Volba kvalitativního výzkumu

Pro svou práci jsem zvolil metodu kvalitativního výzkumu, který definuje Strauss a Corbinová: „Termínem kvalitativní výzkum rozumíme jakýkoliv výzkum, jehož výsledků nedosahujeme pomocí statistických procedur nebo jiných způsobů. Ve skutečnosti je termín kvalitativní výzkum zavádějící, protože to pro každého může znamenat něco jiného. Někteří badatele shromažďují údaje prostřednictvím rozhovorů a pozorování“ (Strauss, Corbinová, 1999).

3.4. Polostrukturovaný rozhovor

Dále jsem pro svůj výzkum zvolil metodu polostrukturovaného rozhovoru, jehož definici perfektně popisuje Bernard: „Jedná se o volnější formu rozhovoru, kdy tazatel má připravenou strukturu otázek, pomocí kterých řídí průběh rozhovoru. Doplnující otázky vznikají v reakci na odpovědi tazaneho. Odpovědi jsou otevřené, často přesahují předem připravené otázky a poskytují tak důležité, více individuální informace. Mimo odpovědi tazatel může pozorovat i emoce a chování dotazovaného. Důležité je, aby tazatel byl schopný řídit rozhovor tak, aby nedocházelo k odbočování od tématu a poskytnuté informace tak nebyly zavádějící“ (Bernard, 2006).

Spatřuji zde výhodu v podobě otevřených otázek a možnost tak respondenta nechat volně mluvit, tím pádem vytvoří velkou škálu možností, které ani samotného tazatele před pokládáním nenapadly a otvírá to možnost zajímavých otázek. Respondent bude mít tedy možnost odpovídat na otázky vlastními slovy a pro můj výzkum to bude přínosem.

Osnovu a otevřené otázky jsem si připravil, abych předešel nežádoucím odpovědím, odbíhání od tématu a také pro to, aby se mi lépe orientovalo v rozhovoru s respondentem.

3.5. Výzkumný soubor

Výzkumu se jako respondenti účastnili hráči nejvyšší české hokejbalové soutěže ze třech různých měst a třech různých týmů. To proto aby byl výzkum poskládaný z různých prostředí a týmů z celé české republiky. Tyto 3 města byli zvoleny z důvodu jejich odlišných geografických poloh. Jedno prostředí je z východních Čech, tedy Hradec Králové, středočeské město Kladno a slezskou Karvinou. Z každého týmu se budou dotazníku účastnit 3 hráči. Věkové rozpětí je zcela náhodné a nikterak jsem se nad tímto faktem nezabýval tak, aby byl výzkum co nejvíce relevantní a obecný.

Prvotní kontakt začal v Hradci Králové osobně ve všech třech případech, v případě kladenských a karvinských hráčů proběhl kontakt přes sociální sítě, kde jsme se následně domluvili na místě a času k vykonání polostrukturovaného rozhovoru. V práci kvůli zachování jejich anonymity jsou používány označení respondent 1-9. U některých respondentů také není kvůli anonymitě uvedeno město, ve kterém žijí.

Jedná se strukturálně o hráče ve věkovém rozmezí 17-41 let, které mají různé zázemí, ať už žijí u rodičů a studují střední nebo vysokou školu, přes hráče, kteří bydlí sami nebo s partnerkou, až po hráče, kteří žijí s manželkou a dětmi. Struktura je zvolena náhodně a pouze jsem vybral hráče, které oslovím bez ohledu na jejich věk, hráčské zkušenosti a podobně.

3.6. Metody sběru dat

Během února a března roku 2024 jsem účastníky kontaktoval buď osobně nebo prostřednictvím sociálních sítí za účelem provedení polostrukturovaného rozhovoru. Tyto rozhovory probíhali v místě, které si respondenti sami vybrali, konkrétně se jednalo v osobních případech o kancelář, kterou jsem měl k dispozici nebo kavárnu, tak aby zde byl klid a respondent se cítil komfortně. Dále byly rozhovory prováděny přes aplikaci Microsoft Teams v případech, kde nebylo možné osobní setkání. Jednalo se o respondenty 4,5,7,8. Rozhovory jsem nahrával na diktafon v mobilním zařízení. Informace s účastníky jsem rozdělil pomocí kódu a porovnal výskyt jednotlivých kódů. Posléze jsem porovnal jejich důležitost a zmínil odlišnosti.

3.7. Scénář rozhovoru

Rozhovor začal úvodní částí, kdy jsem přivítal respondenty a krátce představil sebe a svůj výzkum. Zjišťoval o respondentech informace důležité pro výzkum, například rodinný stav, způsob bydlení a podobně. Dále pokračoval rozhovor hlavní částí, a to konkrétně výzkumnými otázkami. V závěrečné části jsme se s respondenty ohlédly zpětně za celým rozhovorem a provedli celkové shrnutí.

3.8. Postup zpracování dat

V této práci jsem zvolil metodu polostrukturovaného rozhovoru, který byl nahrán na mobilní telefon a následně přepsán do textové podoby. Následně byl kódován v programu MAXQDA pro lepší a snazší práci s kódováním. Z práce v programu vyšly najevo jednotlivé kódy, které se v rozhovorech objevovaly na základě odpovědí respondentů. Byly zvoleny 4 výzkumné otázky. Co se týče kódů, v první, tedy hlavní otázce, jsem definoval kódy jako:

Ambice z dětství a vliv rodiny a okolí. Znamenalo to tedy jakýkoliv vliv rodiny nejbližší, vzdálené ale třeba také jejího okolí, například přátel nebo třeba spolužáků.

Dalším kódem definovaným v hlavní otázce byla ambice motivována cíli. Respondenti se ve svých výpovědích často obraceli na podstatu cílů, jejich definici a závažnost pro samotné účastníky rozhovoru.

Dalším zvoleným kódem je ambice motivována sportovními vzory. Tato odpověď se často objevovala v odpovědích respondentů a měla podíl na vzniku ambic.

Čtvrtým kódem byl zvolen kód Ambice tvořena kolektivem. Respondenti ve rozhovorech uváděli důležitost sociálního prostředí, kterým je v tomto případě tým, sociální skupiny a dávali tomuto kódu velkou váhu. Zdůrazňovali, co jim tento typ ambice přináší, jaké sociální dopady to má na jejich soukromé životy, popřípadě jakým způsobem to může ovlivnit jejich sociální postavení v jiných sociálních skupinách, zda může tento kolektiv a role v něm posílit i jiné role v jiných kolektivech.

Následujícím kódem je zábava a koníček. V odpovědích se tedy objevují odpovědi charakteristické právě pro zábavu a splňují parametry koníčku. Respondenti přesně charakterizují, co to koníček a zábava znamená v jejich podání a že to je jejich zásadní ambice a motivace.

U posledního 6. kódu hlavní otázky nebylo možné přesně identifikovat odpověď respondentů, a proto je také 6. kód označen jako další zajímavé poznatky.

U Dalších otázek jsem zvolil kódy následující: 2. otázka s kódy Výchova – Způsob výchovy – Výchovné styly – Podpora rodiny. U otázky číslo 3. Role v kolektivu – Typ role – Vnímání role. U 4. otázky pak Motivace ke sportování – Kondice a zdravý životní styl – Cíle a přání – Kombinace kondice a cílů.

3.9. Kódy

Po vložení do programu MAXQDA jsem stanovil kódy, které rozklíčovali odpovědi respondentů. Stanovil jsem tedy následující kódy:

1. Ambice

- 1.1. Ambice z dětství a vliv rodiny a okolí
- 1.2. Ambice motivované úspěchem
- 1.3. Ambice motivované sportovními vzory
- 1.4. Ambice motivované kolektivem
- 1.5. Zábava a koníček
- 1.6. Další zajímavé poznatky

2. Výchova

- 2.1. Způsob výchovy
- 2.2. Výchovné styly
- 2.3. Podpora rodiny

3. Role v kolektivu

- 3.1. Typ role
- 3.2. Vnímání role

4. Motivace ke sportování

- 4.1. Kondice a zdravý životní styl
- 4.2. Cíle a přání
- 4.3. Kombinace kondice a cílů

3.10. Medailonky respondentů

Respondent 1 – 25 let, student vysoké školy Karlovy univerzity v Praze, bydlí s rodiči v Hradci Králové a střídavě v Praze kvůli studiu. Členem týmu je již od roku 2013. Je v širší nominaci české seniorské reprezentace a bývalý mistr světa v kategorii do 20 let.

Respondent 2 – 33 let, manuálně pracující zaměstnanec ve firmě, žije s přítelkyní a jejími dětmi v bytě v Hradci Králové. Členem týmu je již od roku 2008.

Respondent 3 – 17 let, student gymnázia, žije s rodiči v Hradci Králové. Členem týmu je od roku 2023 a je členem mládežnické reprezentace do 20 let a bývalý mistr světa v kategorii do 18 let.

Respondent 4 – 26 let, manuálně pracující zaměstnanec, žije s kamarádem v bytě. Členem týmu je od roku 2020.

Respondent 5 – 31 let, duševně pracující zaměstnanec v profesionálním sportovním klubu. Žije s partnerkou v rodinném domě. Členem týmu je již od roku 2013. Bývalý hráč české hokejbalové reprezentace.

Respondent 6 – 27 let, rentiér, žije sám v bytě, členem týmu je od roku 2013.

Respondent 7 – 19 let, student posledního ročníku střední školy, žije s rodiči v bytě, členem týmu je od roku 2022.

Respondent 8 – 29 let, duševně pracující zaměstnanec v korporátní společnosti, žije s manželkou a dětmi v rodinném domě. Členem týmu od roku 2014.

Respondent 9 – duševně pracující zaměstnanec v korporátní společnosti, žije s manželkou a dětmi v bytě. Členem týmu od roku 2001.

4. Výsledky

4.1. Výzkumná otázka číslo 1 – Jaké mají hokejbalisté ambice k vykonávání tohoto sportu nejvyšší české hokejbalové lize?

Tato otázka měla za úkol zjistit, jaké hlavní ambice mají respondenti k vykonávání sportu v nejvyšší české lize. Otázka je otevřená a respondenti dostali úplnou volnost se vyjádřit, říci co je napadne a mluvit o jednotlivém tématu. Respondenti dostali čas na rozmyšlenou, tak aby si přesně rozmysleli a uvědomili co je jejich motivací. Otázka je

otevřená proto, protože druhů ambic může být nespočet, přes ambici motivovanou nějakým cílem, motivovanou nějakým vnější vlivem, typicky vlivem rodičů, Ale také další spoustou ambic, který má každý trochu jiné. Respondenty byl poté na jednotlivé ambice doptávám, aby detailněji rozvedl danou informaci a snažil se zmíněný bod popsat.

4.1.1. Ambice z dětství a vliv rodiny a okolí

V této první hlavní otázce, a tedy té nejdůležitější vidíme respondenty zmiňující vliv rodiny, který měl na vzniku jejich ambic a motivací.

Respondent 1: „To se všechno všechno začlo formovat už někdy v dětství a pak v mládí no, rodiče mě odmala hned dali na hokej“.

Respondent 3:“ Tak jako já hrál od mala hokej, tak mi to přijde asi normální“

Můžeme ale také pozorovat fakt, že hráči identifikují jako iniciativnějšího svého otce:

Respondent 4: „od mala mě ke sportu vedl táta“

Respondent 9: „nemohl jsem začít sportovat včas už jako dítě i když si to taťka hrozně přál“

Můžeme zde vidět i jakési přání otce, který si přál, aby jeho syn sportoval. Respondent uvádí, že nemohl začít se sportem včas a právě to bylo to, co by si jeho otec přál.

Dalším vlivem rodiny nemusejí být pouze rodiče, i přestože na tomto začátku sportování a udávání směru prvních ambic mají dozajista podíl. Respondent 7 totiž uvádí, že jeho největší ambicí bylo se vyrovnat bratrovi a být jako on.

Respondent 7: „Tak můj vzor byl vždycky brácha, už od mala jsem se mu chcel vyrovnat být jako on“ a „to je to hlavní, co bych chtěl dokázat“

Prvotní impuls začátku v hokejbale nemusela být ale jenom rodina. Vidíme totiž i odpověď, při které se nejvíce zapřičinil kamarád. Jedná se tedy o jakési okolí rodiny.

Respondent 2: „táta měl rád sport, chodíval se koukat na fotbal, ale že by mě nějak vedl, to ne“ a „Pak mě k tomu přivedl kámoš ze školy a mě to hned chytlo“

Můžeme tedy konstatovat, že vliv rodiny měl na respondenty vliv při jejich začátku s hokejbalem. Měl ale také velký vliv na budování jejich prvotních ambicí a motivaci. Hokejbalisté jsou k tomuto sportu přiváděni jejich otci. Rodina ale není jediné, co přivede hokejbalisty k hokejbalu a utváření jejich prvních ambic. Hokejbalisté se dostávají k hokejbalu přes kamarády a jedná se tak i okolí, které může mít takto velký vliv.

4.1.2. Ambice motivované úspěchem

Hokejbalisté uvádějí, že jako svojí velkou ambici považují úspěch. Typickým příkladem je získání nějaké cenné trofeje, která je jako vrchol dlouhodoběji práce a pomyslným horizontem kariéry těchto amatérských sportovců.

Respondent 8: „Jo jasně, brácha vyhrál ligu, tak já ji chci vyhrát taky“

Respondent 3: „chuť hrát někde v nějakých lepších týmech asi kvůli těm výsledkům, že to pak člověk vyhraje“

Respondent 1: „Vyhrát titul, vyhrát mistrovství světa a říct jo, něco jsem v tom životě dokázal, což ano, to mě hodně motivuje“

V poslední odpovědi také pozorujeme zmínku o mistrovství světa v hokejbale a s tím pochopitelně úzce spojenou českou hokejbalovou reprezentaci. Hráči mají jakožto amatérští sportovci ze sportování radost, což jim pochopitelně udělá jakási odměna po celoroční práci a dřině v podobě nominace do reprezentace.

Respondent 1: „zahrát si na mistrovství před divákama“

Respondent 5: „a bejt ten hráč tý repre na kterýho choděj lidi a nosej v publiku jeho dres“.

Největší ambicí amatérských sportovců hrající hokejbal je ale být těmi nejlepšími. Hráči chtějí být těmi nejlepší napříč celou soutěží, spojují s tímto titulem hlavně individuální úspěchy v podobě kanadského bodování, vstřelení hodně branek, získání hodně asistencí a

další podobné individuální statistiky. vliv měl trenér a dospělý áčkaři, co hráli extraligu a my k ni vzhlíželi. Tak jsem chtěl bejt jako oni“

Respondent 4: „začlo mě motivovat vyhrávání a touha po tom bejt nejlepší“ a „vždycky jsem chtěl bejt nejlepší“

Respondent 1: „zažít pocit toho, že jsem nejlepší, člen nejlepšího týmu“

Respondent 9: „tak jsem měl tu ambici bejt nejlepší v republice a potom v nejlepších letech i na světě, což se mi bych řekl dařilo“

Respondent 7: „Dával vždycky hodně gólů a dělal hodně bodů, tak v tom taky nechci zaostávat, takže já jsem ale asi nejvíce motivovaný k tomu se mu vyrovnat“

Pro hráče je ale také důležité vyčnívat na hřišti, vidíme zmínku o tom být rozdílovým hráčem. Mají za ambici být vidět, být nejdůležitějším hráčem a mít velký podíl na vítězství.

Respondent 8: „v tom být nejlepší že, dělat si na hřišti co chci, dávat hodně gólů a dělat celkově dost bodů a být rozdílový hráč“

Další velkou ambicí je touha po vítězství. Všichni respondenti uvádějí, že vyhrávání je pro ně důležité. Zmiňují také například to, že chtějí být součástí dobrého ambiciózního týmu, který chce tyto výhry sbírat a nemá malé cíle. Vnímají tedy jako důležité mít společný cíl.

Respondent 3: „prostě tam jako chci už vyhrát“.

Respondent 4: „a všichni chceme vyhrávat a máme nějaký společnej cíl“

Respondenti také uvádějí, že jsou pro ně tak důležité, že jsou schopni se pro tyto výhry obětovat.

Respondent 2: „Tak jsem chtěl mrtě vyhrávat, a to mi zůstalo, že když už to teda dělám, tak si fakt nejdu jen pinknout někde pro zábavu, ale jdu to tam odfárat pro výhru“

Hráči také identifikují své vlastnosti a hnací motory.

Respondent 1: „Soutěživost, určitě ctižádost, motivace být nejlepší, vézt tým, porážet soupeře“ a také „dál být určitě nejlepší, protože jsem ambiciózní neskutečně“

Chtějí být platným členem přes jakékoli překážky. Může se totiž ve sportu stát, že přijde nějaké neočekávané zranění, nemoc a podobně. Může se ale také jednat o jakousi vrozenou vadu. Hokejbalisté mají však jako velkou ambici se v takové situaci vyrovnat ostatním.

Respondent 9: „ale prvotní moje ambice byla si nepřipadat jako slabší a nechtěl jsem se těm zdravým klukům vyrovnat“

Můžeme tedy říci, že jsou hokejbalisté velmi motivováni úspěchem a cíli. Jejich cíle mohou být jak individuální, tak kolektivní, týmové. Uvádějí, že je pro ně důležité, být nejlepší, nejdůležitější, být hodně vidět, sbírat hodně individuálních statistik v podobě vstřelených branek, nasbíraných asistencí a bodů. Je pro ně ale také důležité být součástí týmu, který má ambice. Chtějí hodně vyhrávat, ať už se jedná o krátkodobé výhry v zápasech, tak ale dlouhodobé cíle. Získání ligové poháru, výhra v turnaji a tak dále. Jsou ale také motivováni vlastními cíli, a to konkrétně stát se součástí reprezentačního výběru. Jejich ambicí, jak často zmiňují, je být nejlepší. A s tím se právě poji být členem reprezentace. Jedná se totiž o výběr těch nejlepších českých hráčů ze všech soutěží a konkurence je veliká. Respondenti také disponují ambicí, například v případě zranění nebo vrozené vady, vyrovnat se ostatním. Jak už to tak ve sportu bývá, nějaké zranění občas přijde. Ambicí hokejbalistů je tedy tyto indispozice potlačit a vyrovnat se „zdravým“ jedincům.

4.1.3. Ambice motivované sportovními vzory

Respondenti také v rozhovorech uvedli, že jejich ambicí je vyrovnat se jejich vzorům. Ambicí vyrovnat se jim, stát se někým kým byli jejich vzory a případně je překonat. Tyto vzory identifikují nejčastěji jako hráče extraligy v období, kdy byli ještě dětmi.

Respondent 2: „vliv měl trenér a dospělí áčkaři, co hráli extraligu a my k nim vzhlížely. Tak jsem chtěl bejt jako oni“

Respondent 5: „Dřív to bylo jednodušší, byl jsem dítě, takže mě to motivovalo a vzhlížel jsem k té generaci tady na Kladně, k tomu áčku a borcům co byli v repre, tak jsem to hrál proto, abych jednou byl jak oni, že budu taky frajer z extraligy a že budu dobrej a oblíkat ten dres té reprezentace.

Vzory těchto hráčů mohou mít ale také původ v rodině.

Respondent 7: „Tak můj vzor byl vždycky brácha už od mala jsem se mu chcel vyrovnat“

Tyto vzory motivují, jako popisuje například respondent 5, k vytváření ambic. Ambice spojené s tím, být právě hráč nejvyšší soutěže, hráč reprezentace a podobně.

4.1.4. Ambice motivovaná kolektivem

Velkým motivem a ambicí amatérských sportovců hrající nejvyšší českou hokejbalovou soutěž je kolektiv. Kolektiv, jehož jsou každodenní součástí, tráví v něm několik hodin týdně a vazby v tomto kolektivu jsou pro ně důležité.

Respondent 1: „být součástí party kamarádů, která má podobný jak sportovní, tak životní ambice jako já“

Respondent 2: „v mládeži právě kvůli partě, která byla kvalitní a vyhrávali jsme“

Opět se vracíme k úspěchu. Hokejbalisté totiž spojují dobrý kolektiv s úspěchem.

Respondent 4: „teď hraju hlavně kvůli tomu kolektivu a že to je jako parta dobrejch kluků a všichni chceme vyhrávat a máme nějakej společnej cíl, a to nás baví“

Kolektiv je v týmovém prostředí velmi důležitý, jelikož je jeho hlavní podstatou. Týmovost a bojovnost za jeden společný cíl dost často vytváří pevná přátelství. Je proto

důležité, aby tento kolektiv byl přátelský. Hokejbalisté vnímají ale také to, že dobrý kolektiv musí vyhrávat. Právě vítězení může dle respondentů utvářet přátelství a pevné vazby. Mluví ale také o tom, že je důležitá zábava.

4.1.5. Zábava a koníček

Zábava je důležitá. A jak hokejbalisté popisují, zábava je jednou z dalších velkých ambic hráčů. Jelikož se jedná o neprofesionální amatérský sport, je jedním z hlavních bodů právě zábava. Nejsou zde žádné materiální odměny v podobě finanční odměny. Amatéri mají za cíl se sportem bavit.

Respondent 3: „jáá to fakt asi hraju jako pro zábavu“ a „baví mě to“.

Respondent 5: „bavit lidi, a hlavně sebe a kamarády“.

Respondent 6: „mám ten sport rád, baví mě dávat góly nebo na ně nahrávat, je to můj koníček“. Také „Vždycky jsem to hrál pro zábavu“ a „nepřijde mi, že bych to chtěl dělat z nějakýho jinýho důvodu, než že mě to prostě baví“ a „fakt mě to prostě jen baví“

Respondenti mluví o děláni tohoto sportu pro zábavu. Mají za cíl bavit diváky, lidi kolem tohoto sportu, kamarády, spoluhráče a sebe. Na tomto sportu je baví dávat góly nebo na ně nahrávat. Dělalji to tedy hlavně proto, že je tento sport baví. Otázka náročnosti, ať už finanční, časové vysvětlují právě láskou k tomuto sportu a zábavou.

Můžeme pozorovat, že tato zábava vznikla už v mladém věku

Respondent 2: „Pak mě k tomu přivedl kámoš ze školy a mě to hned chytlo“.

Respondent 4: „potom jsem teda začal hrát hokejbal a ten mě bavil hodně“

Respondent 3 a „ten sport mě odmala bavil“

Baví je také to, že mohou být nejlepšími v tomto sportu.

Respondent 4: „Poté „byl vždycky od mala jeden z nejlepších, tak mě to taky bavilo víc“.

Hokejbalisté hrající nejvyšší českou soutěž mají tedy jako svoji ambici mít z hry potěšení. Jelikož v amatérském sportu není možné získat odměny v podobě jakýchkoliv peněžních prostředků a nemohou se hokejbalisté hokejbalem živit, dělají to čistě pro zábavu.

4.1.6. Další zajímavé poznatky

Hokejbalisté také definují svoje ambice jako soubor více ambic.

Respondent 1: „Je to prostě soubor těchle ambic a neumím si představit, že to hraju jen kvůli jedné z těchto ambic“

Vnímají také tento sport jako odreagování a určitý druh regenerace od běžného života.

Respondent 5: „je to takový spíš odreagování od toho hektického života plného nedostatku peněz, problému, a tak a tady je člověk zase na chvíli dítě, který nemá problémy a nic neřeší, takže to je taky důležitý zmínit, že jako to čistění hlavy je důležitý“

Uvědomují si také to, že se jejich ambice měnili v průběhu let a postupně se formovali.

Respondent 9: „Moje největší ambice nebylo ani tak vyhrávat nebo něco dokázat v tom sportu, to přišlo až tak nějak postupně, kdy se mi ty ambice začínali formovat a měnit“.

4.2. Výzkumná otázka číslo 2 – Jakým způsobem mohli rodiče ovlivnit jejich ambice v mladším věku a jakým výchovným stylem je k tomu v dětství vedli?

Tato v pořadí druhá ze čtyř otázek má za úkol změřit jakým způsobem mohli rodiče ovlivnit jejich ambice v mladším věku a jakým výchovným stylem je k tomu v dětství vedli. Jaký konkrétní výchovný model zvolili, jak ho dodržovali a jaký mohl mít vliv na vývoj jejich momentálních ambic.

Ačkoliv se to nemusí zdát, tento faktor může mít veliký vliv na vývoj a vznik sportovcových ambic. Z pravidle zde hraje rozdíl právě způsob, jakým dítě rodiče vedou. Zásadní vliv ale také může mít složení daných rodičovských párů, pokud je například rodič

sám, může mít starostí tolik, že není schopen ještě zvládat podporu dítěte při sportování. Podpora ze strany rodičů je důležitá a zásadní. Dítě zajisté podporu potřebuje.

4.2.1 Způsob výchovy

Respondenti uvádějí, že je ke sportování přivedli rodiče. V začátcích se nemuselo jednat čistě o hokejbal. Mnoho hráčů přichází k hokejbalu z hokejového prostředí, které opustili z různých důvodů, ať už výkonnostních, cí osobních.

Respondent 1: „Když jsem byl na tom hokeji v Hradci, tak mě vlastně rodiče docela nechali. Chtěli abych to hrál pro zábavu, aby to hlavně mě bavilo a když se teď s nima o tom bavím, tak abych byl i šťastný dítě“

Respondent 4: „Tak táta mě vedl k hokeji od mala, to jsem nechtěl teda nějak hrát a když jsem se nějak sám dostal k hokejbalu a přišel za ním, že to chci hrát, tak byl nadšeněj“.

Rodiče hokejbalistů vedli tedy své děti ke sportu. Záleželo jim na pohybu a případně také na splnění si nějakých otcovských snů a přání.

Respondent 9: „Táta fotbalista, tak ten moc chtěl abych někde nebo aspoň něco hrál“ a „ale tatka si prostě přál mít syna co bude sportovec, že si s ním bude kopat na louce“.

Respondent 7: „Ano, tak rodiče chtěli abych hrál jako brácha a bylo to pro ně o hodně jednodušší, protože jsme hráli a začínali v jednom klubu“.

Často ale rodiče vedli své děti na této cestě formou volnější výchovy. Pravidla byla nastavena, nebyla ale tak striktní.

Respondent 1: „Zase ale nechtěli abych si tam chodil, jak chci, pravidla byli jasně daný a já je neporušoval“

Respondent 2: „Prostě jsem si tak nějak chodil na hokejbal, jako tatka se přišel někdy mrknout, nebylo jim jedno co dělám, ale já tam byl pořád, tak věděli, kde jsem a byli rádi, že sportuju a neopijím se někdy s vrstevníky, ale že je to dobře, že sportuju“.

Rodiče tedy hokejbalisty vedli ke sportu od mala. Začátky mohli být různé. Typickou cestou je z hokeje do hokejbalu, vzhledem k podobnosti obou sportů. Jedná se o sport, ke kterému potřebujete podobný arsenál dovedností. Rodiče ale chtějí, aby jejich děti sportovali a dávají je tak na fotbal nebo právě rovnou na hokejbal. Volí volnější formu výchovy v tomto prostředí, výchova má určitá pravidla, nedbá se ale příliš citlivě na jejich dodržování. Rodiče jsou rádi, že jejich děti sportují a snaží se jim v této zábavě pomoci.

4.2.2. Výchovné styly

Rodiče volí většinou volnější způsob výchovy. Jedná se teda o způsoby Liberální, tedy pozorujeme prvky přátelství a volnosti. Chybí zde vzor názorového vůdce.

Respondent 1: „ Na hokejbale jsem pak byl úplně volnej, to neřešili vůbec, to chtěli at' si jdu zahrát, jestli chci, jako podpořili mě svačinou a takovou tou péčí okolo“

Respondent 2: „Já to měl úplně volný, tím, že mám starší rodiče a už řešili takový jiný problémy než to, jestli já sportuju a jestli to někam dotáhnu“

Respondent 3: „bylo to volný, musel jsem jako chodit do školy a hokeji se věnovat, nenechali mě nikdy rodiče se flákat, ale zase to nebyl žádný velkej tlak, což jsem fakt moc rád. Hokejbal to samý, bylo to prostě takový volnější“

Můžeme ale také pozorovat styl Lhostejný. Rodiče neřeší, co dítě dělá, nezajímají se a proto je celý proces vytváření ambicí na dítěti.

Respondent 6: „Mě k tomu přivedl kamarád a rodičům bylo nějak jedno co dělám. Já jsem tam chodil po škole, byl jsem docela samostatnej, tak to moc neřešili, táta hodně práce, mamina se o mě starala, všechno suprový, ale tohle nějak neřešila a jezdil jsem si na zápasy sám s kamošema“

Hokejbalisté jsou tedy ke sportu vedeni spíše Liberálním a Lhostejným stylem. Typickým znakem výchovy rodičů je volná výchova. Hráči nemají pevně daná pravidla, která

je nutí k vytváření ambic tvořené právě rodiči. Hokejbalisté jsou tedy nuceni si k tomuto sportu vybudovat vlastní lásku, vytvářet si vlastní pravidla a cíle. Ambice si taktéž tvoří hráči sami, jelikož neměli žádného autoritativního vůdce v rodičích.

4.2.3. Podpora rodiny

Častou odpovědí mezi respondenty byla podpora rodiny. Hráči, přestože mají volnější způsob výchovy a vytváří si své ambice z velké části sami nebo v kolektivu, mají od rodiny velkou podporu. Rodina a okolí rodiny hráče podporuje, snaží se je podporovat na zápasech, snaží se hráče chválit.

Respondent 7: „Chodili hodně na bráču, na extraligu a se mnou mamča chodila.“

Podpora hráčů je ale také v přizpůsobení domácnosti. Rodiny často svůj program organizovali na základě rozpisu zápasů, velkých akcí a podobně. Přizpůsoboval se této podpoře i rodinný program a různé výlety, návštěvy, rodinné akce, sešlosti a jiné společné akce.

Respondent 4: Celkově rodiče byli moc rádi a podporovali mě. Já jsem od mala celkem vynikal a vozil medaile, tak to mě chválili pořád a pak se to docela i doma přizpůsobovalo

Respondent 4: „když jsem byl dítě a spojili jsme to třeba s nějakým výletem ještě nebo nějakou další zábavou“

Hráči také cítí podporu od rodiny, když přichází potenciální úspěch. Když se hraje nějaký významný důležitý zápas, mistrovství, finále a další.

Respondent 3: „Zaroveň když byl ale nějaký úspěch, tak jsem od mamky cejtil velkou podporu a vlastně i v tom podporování toho máho sportování“

Respondent 4: „rodiče byli v hledišti a mohli se na mě jet koukat, podporovali mě vlastně všude. I teď se na mě dost jezdí rodiče koukat. A je to dobrý, když člověk cítí tu podporu, v tom dítěti to podle mě udělá hodně“

Respondent 5: „táta mě jako dost podporoval, mamka ani tak ne, ta se obětovala a dělala mi jako jídlo s sebou, jezdila pro mě na tréninky, když taťka nemohl, ale táta byl na každém zápase a fandil, hodně mi do toho teda kafral, říkal mi, co mám dělat, Podporujeme mě ale pořád, občas i ta mamka. Tak jako toho jsem si dost vážil. Když bylo mistrovství v pardubkách, tak tam byl pořád, na každé zápas a i 3 hodiny před zápasem, hecoval mě a motivoval, dodával sebevědomí. Tam jezdila i rodina jako babička, a i silší příbuzenstvo a člověk fakt pak cejtí pocit štěstí, že jako něco dokázal a že ta rodina a ten táta, hlavně, je hrdej a pyšnej a že jim to člověk vrací. Podpora tam byla celou dobu“.

Respondent 7: „Mamina byla víc podporující mě, tata zás víc bratra podporoval“ a „V tuhle chvíli to je půl na půl, bracha už moc nehraje, tak chodí na mě rodiče“

Rodiče projevují podporu i v jiných situacích. Podpora rodičů také může znamenat pomoci dítěti se zraním, jeho rehabilitací apod.

Respondent 9: „Takže se mnou absolvovali spoustu operací, spoustu rehabilitací a různých procedur. Po celý týhle eskapádě a dlouhý cestě a obrovský podpory rodičů jsem mohl začít poprvé sportovat Ale hlavně i díky taťkovi, on veděl, že musíme ty nohy trénovat, takže se mi hodně věnoval. Jako já měl podporu od rodičů opravdu obrovskou vzhledem k tomu, čím jsme si všichni prošli“

Z odpovědí respondentů se nejvíce ze všech kódu objevuje právě podpora rodiny jako celku. V některých případech se jedná pouze o otce, někdy pouze o matku, může ale také jít o celou rodinu.

Amatérští sportovci jsou tedy vedeny k hokejbalu volnějším stylem výchovy. Rodiče k dítěti přistupují stylem „jsou to děti, ať si hrají“ a celý styl výchovy má spíše kamarádké parametry. Dětem chybí autoritativní a názorový vzor, proto si své ambice amatéři vytvářejí sami. Snaha něco dokázat, být nejlepším a být důležitou součástí kolektivu může mít také původ v rodině. Volené výchovné styly jsou nejčastěji Liberální a Lhostejný. Někdy se jedná o čistou formu těchto definicí podle Sekota, někdy se jedná o jejich mix. Můžeme ale tedy konstatovat, že jsou hokejbalisté jakožto amatérští sportovci vedeni volnějším režimem, který má často svá pravidla, není ale zcela nezbytné tato pravidla striktně dodržovat a jejich dodržování je tedy benevolentnější. Hráči ale se ale ve svých rodinách setkávají s velkou podporou. Podpora je nejčastěji myšlena jako fandění a přítomnost na zápasech, rady a diskuse ohledně předváděné hry nebo výsledků. Podporu ale také vnímají prostřednictvím

úpravy režimu jejich domácnosti. Ty přizpůsobují dětem a jejich hokejbalovému programu ten svůj.

4.3. Výzkumná otázka číslo 3 – – Má na respondenty vliv jejich sociální postavení ve sportovním týmu takový, aby tento sport dále vykonávali a byli jeho součástí?

Tato výzkumná otázka měla za cíl zjistit, jaké mají nejčastěji hokejbalisté role v týmu, jestli se s danou rolí ztotožňují a je pro ně důležitá. Důležitost role může totiž hrát velký vliv na vytváření jednotlivých ambic a motivaci tyto ambice naplnit.

4.3.1 Typ role

Hokejbalisté vnímají svoji roli kombinovaně. To znamená, že si uvědomují, že jejich role není úplně přesně definována jako jedna typická role, ale jedná se o soubor více rolí do jedné s tím, že některá z těchto sdílených rolí je dominantnější. Hokejbalisté svoji roli často vnímají jako lídrovskou.

Respondent 5: „No já jsem tady už takovej starší mazák se dá říct, tak ta moje role spočívá v tom vízt tu kabinu asi jako nějaký vzor. Jak chováním, to mám teda někdy problém, nechávám se unést emocema dost často, tak to mi moc nejde. Ale jako i na hřišti se snažím jít příkladem. Jinak já už trochu i pomáhám trenérům s přípravou na zápasu, analýzu soupeřů a podobně“

Respondent 1: „Já mám postavení dobrý, jsem, bych řekl, lídr kabiny, výkonnostně tomu týmu mám co nabídnout, myslím si, že je dostatečně vedu a když to řeknu blbě, tak mají ke komu vzhlízet. Moje pozice je už teďka i taková, že jsem součástí managementu klubu a řeší se mnou různé otázky týkající hráčského kádru, výchovy mládeže nebo třeba nějakých úprav a mého názoru na to. Takže se snažím pomoci, jak jen to jde, ale občas se školou to skloubit nejde, takže je takový půl na půl“

Respondent 9: „, Já tu pozici měl takovou, jakou jsem si ji udělal a jaká mi vyhovovala. Jelikož jsem zažil velkou řadu skupin, ať už v práci, tak na hokejbale, můžu už trochu říct, že jsem nebyl vždycky spokojenej, ale že to rozhodně hraje důležitou roli v tom, jestli to chcete dělat nebo ne. Já to chtěl dělat a měla na tom podíl i ta role. Díky sportovním výkonům měl člověk respekt napříč celým hokejbalovým prostorem, v šatně jsem měl hlavní slovo, kluci mě naslouchali a poslouchali, a to člověku jako jsem já rozhodně vyhovuje“

Respondenti uvádějí, že se snaží jít příkladem.

Respondent 5: „mám roli takovou jako hecířskou, snažím se kluky motivovat, radit jim a pomáhat, přeci jen už zkušenosti nějaký mám“

Respondent 6: „Docela v poslední době pomáhám bažantům, něco jim říct a tak. Taky člověk bejval v týdenctý roli a trochu je chápe“

Zmiňují také to, že je tato role pro ně důležitá vzhledem k jejich společenskému životu, utváření kamarádských vazeb a utužování kolektivu v sociální skupině hokejbalového týmu. Důležitou rolí je pro hokejbalové hráče role Vtipálka. Do této role se hodně vizualizují a snaží být vtipnou částí týmu.

Respondent 6: „Jooo tak kvůli tomu to hraju ten sport ne? Jako já to s chlapama tady hraju od děcek malých, takže to jsou kámoši, s těma jsem toho procestoval a zažil, takže to je pro mě ohromně důležité. Já si myslím, že to dělá tak 70 % toho všeho. Jsem rád středem pozornosti, rád vymýšlím vtipy, kterým se pak celá šatna směje a je sranda. To jsem typickej já. Ale mám takový blbý vtipy občas“.

Role v týmu mohou být různé, typickým spojovacím znakem všech respondentů je ale obětavost pro kolektiv a pro tým. Tato obětavost může být různá, ať už se jedná o herní výkon na hřišti, tak mimo hřiště. Jedná se o malá pravidla tvořená komunitou, která hokejbalisté dodržují.

Respondent 3: „No tak já tady mám pozici mladáka, takže se mi to jako těžko hodnotí, asi jo, asi mě to do určitý, jako no, baví asi no“ a „,,Tak člověk prostě je takovej poskok těch

starších, co to už dělali. Prostě děláme pití na tréninky, staráme se o flašky, aby byli čistý, musíme brát míčky na tréninky, rozlišovávky, kužele, nosit brány. Když je někde nějaký problém, co se nikomu nechce dělat, třeba někde daleko zakoplej fotbalák, tak tam musí mladej žejjo a tak. Takže takovej poskok trochu, ale zase si tím každej jako prošel“

Hráči jsou tedy schopni svou roli identifikovat a vědí v jaké roli se nachází a co jejich společenská role je. Zároveň hráči uvádějí kombinací více rolí najednou s tím, že jednou z těchto rolí považují za dominantnější. Hokejbalisté jsou jakožto amatéři ke svému okolí vlídnější a přátelštější, než by tomu mohlo například být v profesionálním sportu. Typicky se proto snaží pomáhat si, ať už se jedná o jakékoli rady, socializaci a začlenění do týmu a kolektivu, ale například i pomoc s budováním své vlastní role. Hokejbalisté opravdu staví kolektiv vysoko a s tím jsou také spojená pravidla v jednotlivých týmech pro které jsou hráči schopni se obětovat. Můžeme také pozorovat, že jsou tyto role pro hráč důležité.

4.3.2. Pozitivní či negativní vnímání role

Jednotlivá role může být ale koneckonců vnímaná negativně nebo pozitivně. Tyto role jsou ale hráči brány jako důležité a vnímají je jako pozitivní. Vnímají také to, že jim tato role v kolektivu přináší jiná a mnohdy pevnější postavení v kolektivu jiném, například kamarádské skupině.

Respondent 1: „Jo jako, když nad tím člověk přemýšlí, tak jo, prostě mám tady kamarády, který mě jako berou díky té moji roli asi víc a pak má člověk tu roli i v té partě mimo hokejbal a to, takže si myslím, že to vliv má“ a „Kdybych tu roli v týmu měl nějakou menší nebo jako třeba míň důležitou a nepodstatnou, tak by se mi to asi taky tolik dobře nehrálo a nenaplňovalo mě to tolik. Takže jo, určitě to vliv má no“

Respondent 9: „Když nad tím přemýšlím, tak to pro mě důležitý je. Člověk musí hledat smysl ve věcech a mě to k tomu dávalo. Kdyby byl člověk součástí kolektivu, kde by mu ta jeho pozice jó neseděla, tak mu to smysl nedává a dělat to nikdy nebude. Pokud je ta role specifikovaná přesně tak, jak mu to tomu člověku sedí, tak to bude dělat a chodit sem rád“

Hráči také uvádějí fakt, že je zisk nějaké vyšší společenské role motivuje.

Respondent 2: „Jako jo, tak já nikdy nebyl v práci třeba jako vedoucí nebo tak, neměl jsem ani touhu být nějaký takovej, ale tady mě to docela motivuje a mám ambice tady tomu jako trochu šéfovat. Dělá mi to určitě dobře“.

Respondent 5: „Ta týmová role je pro mě ale důležitá“

Uvádějí také to, že je jejich sociální role v týmu baví.

Respondent 3: „pořád si trochu rozumím s těma klukama a není to u nás jako spojený s tím, že by byli mladý šikanovaný nebo tak. Asi baví no teda“

Setkáváme se s odpovědí, že si hráči neuvědomují dostatečně důležitost své role pro jejich osobní život. Neuvědomují si benefity a výhody své pozice.

Respondent 4: „Já nevím no, podle mě to vůbec nemá vliv na mě“

Respondent 5: „já nejsem největší vtipálek, spíš tak jako se svezu s partou vždy to jo, ale nejsem ten hlavní iniciátor tý srandy no“.

Závěrem tedy můžeme tento kód zabývající se důležitostí a vnímáním role, ať už negativně, tak pozitivně, že hráči berou svou roli jako důležitou v návaznosti na získávání jiných, podobně pevných, rolí v jiných kolektivech nebo společenských kruzích. Důležitost role je pro hráče tak důležitá, že se díky ní v této skupině snaží udržet. Má také vliv na jejich ambice, nejčastěji spojené se získáním vyšší a stabilnější pozice. Pokud bychom tedy měli odpovědět na výzkumnou otázku, tak ano, na respondenty má sociální role a postavení rozhodně vliv. Berou své postavení jako důležité pro své osobní ambice a zároveň je pro ně tak důležité, že chtějí v tomto kolektivu setrvat.

4.4. Výzkumná otázka číslo 4 – Jaké mohou mít motivace k vykonávání sportu, zda vykonávají sport z důvodu dobré fyzické kondice, uskutečnění svých osobních plánů a přání nebo jiné?

Tato otázka měla za cíl zaměřit se na amatérské sportovce a jejich motivaci k vykonávání jakékoli sportovní aktivity včetně hokejbalu. Motivace mohou být různé, u

někoho mohou být motivace vytvořené za chvilku dosáhnout nějakého cíle, u někoho se může jednat o kvalitní a zdravý životní styl, u jiného pak zase o motivaci vypadat dobře.

4.4.1. Kondice a zdravý životní styl

Amatérští sportovci vnímají sport jakousi část sebe sama. Sport je pro ně důležitou životní složkou, jde především o pohyb a životní styl na který jsou respondenti zvyklí. Výsledkem je pak dobrá kondice a pěkná sportovní postava.

Respondent 1: „Nooo, já určitě takhle prostě žiju. Jak jsem říkal, odmala jsem tak žil posilovna, hokej, hokejbal, běh, kolo. To je prostě životní styl, takže určitě to hraju pro dobrou fyzickou, postavu a tak dál“

Respondent 2: „Já to mám hozený jako, že takhle žiju. Sportuju od mala, tak prostě jsem sportovec, nedokážu bez toho ani žít. Přijdu z práce a letím do gymu cvičit, pak na trénink běhat za balónkem“.

Kvalitní a dobrý fyzický stav má důležitou roli v kvalitním a zdravém životním stylu. Síla a fyzická komplexnost sportovce motivuje už od dětství

Respondent 9: „Už od mala, když jsem měl ty problémy, snažil jsem se být jako ostatní, vyrovnat se jim, snažit je porazit, ale zároveň být i lepší, než jsou oni. Jak po fyzický stránce, tak po tý sportovní. Kondice byla extrémně důležitá, aby se mi to všechno dobře hojilo, rehabilitovalo, aby se zlepšila flexibilita kloubů a celých končetin. Začal jsem díky tomu posilovat, abych to měl silnější, abych byl silnější než ostatní.“

Amatérští sportovci tomuto fyzickému stavu, vyspělosti a zdravému životní stylu obětují volný čas a bezesporu hodně finančních prostředků. Není pro ně překážkou ale ani jídelníček. Amatérští sportovci hrající hokejbal jsou ochotni obětovat kvalitní kondici vlastní jídelníček.

Respondent 2: „pak doma jim rýži s kuřecím, abych nepřibral a dobře regeneroval.“

Zábava ale také hraje roli ve vykonávání těchto fyzických a sportovních aktivit.

Respondent 1: „baví mě to chodit do posilovny, je to mojí velkou součástí. Neumím si představit, že bych nic nedělal. Nudil bych se“

Amatérští sportovci, kteří hrají

hokejbal tedy reflektují důležitost sportování obecně a obětují své přípravě spoustu času, finančních prostředků a tvorby jídelníčku pro získávání fyzických předpokladů k vykonávání hokejbalu. Pro sportovce je důležitá fyzická připravenost, síla, kondice, ale také zábavě. Sportovce nepochybně baví budovat svou fyzickou kondici a uvádějí, že je pro ně sport životním stylem.

4.4.2. Cíle a přání

Kondice a zdravý životní styl, ale není jen to jediné proč amatérští sportovci dělají jakýkoliv sport. Jsou také motivováni cíli a přáními. Tyto cíle jsou spojeny nejvíce s hokejbalovými úspěchy. Tedy snaha pomocí fyzické a sportovní připravenosti odvádět nejlepší výkony za cílem získání kýžených výsledků.

Respondent 1: „hlavně to hraju spíš právě kvůli té druhé části otázky, naplnění mejch cílů. Prostě touha po tom si plnit ty sny vyhrávat“

Respondent 4: „Určitě kvůli těm přáním a cílům něco vyhrát a zažít“

Zmiňují se o tom, že budování jejich kondice a celkové sportovní zaměření těchto amatérských sportovců je právě v korespondenci zisku a dosažení svých cílů, ale tak pro to, že je to jednoduše baví.

Respondent 3: „Tak asi kvůli cílům no a asi i proto, že to dělám celej život a baví mě, nic jinýho by mě asi nebavilo tolik“

Respondent 6: „tak je jasné tím pádem kvůli cílům“

4.4.3. Kombinace kondice a cílů

Respondenti se shodují, že nejčastěji se jedná o kombinaci těchto dvou aspektů. Tedy důležitost kondice, jakožto fyzické připravenosti a straně druhé cílů.

Respondent 3: „Takže určitě kvůli kondici i cílům, je to mix“

Respondent 7: „Možná asi obojí tak. Protože jo, ta kondice, člověk se cítí dobře, k tomu má ty cíle“

Respondent 9: „, Jednak ta kondice abych si připadal dobře a silnější než ostatní a z druhé strany i ty cíle mě nutili bojovat“

Amatérští sportovci mají jako svou největší motivaci mít dobrou fyzickou kondici. Uvádějí, že je pro ně důležité být kvalitně fyzicky připraveni, jelikož se jedná o způsob života, kterým žijí a identifikují se s ním. Sportovci hrající hokejbal chtějí zároveň vypadat dobře. Tomu uzpůsobují i svůj jídelníček který obsahuje nízkokalorická jídla a preferují proto celkově zdravý životní styl. Sport obecně tyto sportovce baví a dělají ho z lásky a pro zábavu. Svoje sportovní úsilí a sportování spojují především s hokejbalem. Dosažení sportovních cílů je jednou z jejich velkých motivací. Sportování je tedy motivuje a pomáhá jim k dosažení svých cílů a ambic. Uvědomují si, že důvod jejich sportování obecně je kombinace zdravé kondice a fyzické připravenosti společně s vytouženými cíli, nejčastěji hokejbalovými.

Závěr

V závěru si pojdme shrnout celkové výsledky a přesně identifikovat ambice které mají amatérští hokejbalisté k vykonávání amatérského sportu. Pomocí výsledků odpovědět na hlavní otázku této bakalářské a také zodpovědět podotázky doplňují tento výzkum.

V první, tedy hlavní otázce tohoto výzkumu jsme se zaměřili na ambice amatérských sportovců k vykonávání tohoto sportu. Setkáváme s tím, že respondenti zmiňují vliv rodiny a okolí. Amatérští sportovci jsou tedy vedeni ke sportu od rodičů, ať už byl začátek sportovních aktivit jakýkoliv sport. Hokejbalisté se dostávají do hokejbalu častokrát z hokejového prostředí, které hráčům nevyhovuje z různých důvodů. Bývalí hokejisté často zdůrazňovali důvody jako velká náročnost hokejové prostředí v kombinaci se školou případně prací. Hokejbalisté identifikují jako iniciativnějšího z rodičů svého otce. Můžeme tedy konstatovat, že rodiče mají velký podíl na začátcích sportovců právě s hokejbalem. Formování ambic amatérských sportovců ovlivněn rodinou, případně kamarády.

Hokejbalisty motivuje cíl. Často v odpovědích vidíme synonyma slov ctízádost, soutěživost, touha vyhrávat, neschopnost pohrávat. Respondenti uvádějí, že je pro ně velkou ambicí být nejlepší, uznávaným a užitečným hráčem a mají nějaký individuální cíl. V jejich podání je tento cíl vyobrazen jako nejlepší střelec ligy, nejvíce bodující hráč ligy, hráč reprezentace, nejlepší hráč svého týmu anebo také nejlepší hráč republiky. Tato odpověď ve všech případech zazněla prakticky okamžitě po položení otázky tazatelem. Je to tou nejvýraznější ambicí, kterou zmiňují respondenti a zároveň nejčastější první odpovědí.

Tyto cíle jsou utvářeny ať už rodiči, které sportovce motivovali v dětství, ale také sportovními vzory reprezentace, ať už hokejbalové nebo hokejové. Jejich ambicí je se těmito vzorům vyrovnat a dostat se na jejich úroveň, to znamená být členem klubu v působícího v nejvyšší české soutěži nebo například také to být hráčem české hokejbalové reprezentace. Ambice byli ale také motivované chováním a udáváním směrů trenéru, kteří přenášeli své ambice na samotné sportovce.

S pojmem sportovních vzorů respondenti spojují vítězství. Hokejbalisté, které tedy mají cíle být nejlepším hráčem, ale disponují kolektivností a uvádějí vítězení týmu jako velmi důležité. Ambice být členem kvalitního a ambiciózního týmu je pro hokejbalisty také typickým znakem. Kolektiv a jeho cíle jsou pro ně stěžejní ambicí k vykonávání sportu. Jejich ambice jsou tedy jak individuální, tak kolektivní a ve velmi úzké korespondenci.

Pro hokejbalisty je také často zmiňovaným cílem pomyslný vrchol kariéry, kterým by podle odpovědí mělo být hrát na mistrovství světa v hokejbale, vyhrát tuzemskou nejvyšší soutěž a zvednout nad hlavu mistrovský titul. Popisují to, že je pro ně důležité plnit skupinové cíle, které jsou součástí, tedy týmu, který se snaží vyhrávat co nejvyšší počet zápasů. Vidíme

v odpovědích prvky obětavosti, touhy po naplnění vlastních tužeb a zadostiučinění. Pro hokejbalisty je důležitý společný cíl kolektivu.

Hokejbalisté také uvádějí, že svůj sport dělají pro zábavu a jako koníček. Jelikož se jedná o amatérský sport, je právě společným zájmem všech mít z hry potěšení a radost. Vnímání této radosti může být různé, ať už je to zábava sebe díky získávání právě individuálních ocenění, tak kolektivních radostí právě ze zisku výher, triumfů, hezkých akcí a podobně. Je tedy ambicí a motivací hráčů mít z hry požitky, mít prostor je sdílet ve své sociální skupině a tvořit v této skupině přátelská, pevná pouta. Dost často se respondenti vracejí právě do mladých let, kde pravděpodobně vznikl tento pocit zábavy. Odkazují se na momenty, které v nich zůstali a dali jim právě pocit zábavy a štěstí.

Hokejbalisté také reflektovali fakt, že se nejedná o jednu konkrétní sportovní ambici, kvůli které tento sport dělají. Tvrdí, že se jedná o soubor více ambicí nebo jejich kombinaci. Což ostatně výzkum potvrdil. Také si uvědomují, že se jejich ambice v průběhu let měnily. Na začátku extraligové kariéry byli jiní než na jejím konci nebo v jejím průběhu.

Druhou otázkou mého výzkumu byla zvolena rodina, jakým výchovným stylem byli amatérští hokejbalisté vedeni k hokejbalu v dětství potažmo mladí. Výchovné styly byli případů voleny volnějším stylem. Hráči jako mladší dostávali volnost, nebyli na ně kladeny přehnané nároky, výchova byla vedena formou „jsou to děti, ať si hrají. Hráči se minimálně setkávají s případy, kdy bylo dítě vedeno ke sportu Autoritářským stylem nebo podobným stylem. Platí, že hokejbalisté jako děti jsou vedeny ke sportu volně, formou zábavy. Nejsou na ně kladeny velké nároky a ambice si proto hokejbalisté tvoří z velké části sami. Zajímavým faktem, který přinesla tato otázka je, že se hokejbalisté často bavili o velké podpoře jejich rodin. O tom, jak se tato podpora projevovala, jakým způsobem probíhalo ono podporování. Podpora jednotlivých hráčů byla ale velká, přizpůsoboval se jim chod domácnosti, druhy jídel, který se vařil, ale třeba i vyměněný čas za pracovní povinnosti.

V pořadí druhá podotázka, měla za cíl zjistit, jakou má respondent konkrétní roli, ale hlavně, jestli je pro něj role v daném sociálním prostředí důležitá, jestli je možné tuto roli charakterizovat jako jistou formu ambice. Hráči se projevíli jakožto neformální vůdci, ať už verbální nebo neverbální. Dále ale také vnímali svou roli jako součást realizačního týmu nebo dokonce managementu klubu. Tyto tři příklady měli tedy charakteristické rysy, podle interpretace rolí ve sportovním týmu, Neformálního vůdce

v kombinaci s Organizátorem a Hvězdným hráčem. Respondenti také vnímají svou roli jako Mentora. V amatérském prostředí panuje pozitivní nálada a vše se řídí pravidly fair-play. Jelikož je toto prostředí přátelské a nevidáme zde soutěživost o pozici nebo nějaké zalíbení někomu za cílem vlastního prospěchu, vše je formou zábavy a přátelství. Hokejbalisté se proto často staví do role mentora a snaží pomoci novým hráčům v socializaci do nového prostředí nebo dávají cenné rady mladší, ne tolik zkušeným hráčům. Činí tak z toho důvodu, protože se v tomto sportu vyskytují delší časové období a označují se za zkušené, které mohou předávat své zkušenosti dál. Respondenti se také vidí v roli Komika nebo Zápalky. Můžeme říct, že hráči jsou typicky v roli Týmového hráče, svou obětavostí pro pohodlí ostatních na hřišti v rámci hry a sotěžení, tak mimo hřiště v rámci plnění jakýchkoliv komunitních pravidel. Amatérští sportovci si na těchto pravidlech potrpí a musí se dodržovat.

Otázkou, na kterou měli respondenti odpovědět, se týkala jejich vnímání své společenské role v týmu, jak vnímání pozitivní, tak negativní. Dotázaní uvádí, že jejich role je v pro ně v tomto sociálním prostředí důležitá. Zmiňují hlavně pozitiva získané touto rolí, zejména pak silnější postavení v jiných sociálních skupinách, sebevědomí a další. Dozvídáme se také, že by pro respondenty neměla jiná role smysl a tolik by je to nenaplnovalo. V konečném výsledku je pro hokejbalisty ale jejich sociální role v kolektivu důležitá a zakládají si na ní.

4 výzkumná otázka, v pořadí 3. podotázka měla za cíl zjistit jaký důvod stojí za sportováním obecně, konkrétně u této sociální skupiny. Amatérští hokejbalisté dělají sporty a sport obecně kvůli postavě, zmiňují například sportování jako životní styl a jejich každodenní součást. Jsou schopni sportu obětovat hodně prostředků, v podobě peněz, času, ale také například jídelníčku. Jejich motivací bývá dobrá kondice, fyzická síla a připravenost a pěkná sportovní postava. Amatérští sportovci si ale také uvědomují, že sportují kvůli své ambicióznosti a cílům, které si nastavili. Cíle jsou pro ně ve sportu důležité a mohou být různé, ať už zmíněné kondice, postava a podobně, ale také cíle spojené s hokejbalem. Dobrá kondice, s tím spojené kvalitní výkony. Respondenti uvádějí, že jsou pro dělání jakéhokoliv sportu motivováni cíli, které je motivují. Ve většině případů mluví o cílech vyhrávat, jakéhokoliv souboje, zápasy v jakémkoli sportu. Amatérští sportovci se poté shodli, že se jedná o kombinaci těchto dvou, tedy jejich sportování je motivováno dobrou kondicí, postavou, zdravým životním styl, ale také v korespondenci s dosažením určitých cílů. Hokejbalisté jsou tedy soutěživí a motivují je výhry.

Závěrem tohoto výzkumu můžeme tedy uvést, že amatérští sportovci dělají sport z lásky a pro radost. Má jim způsobovat potěšení a šťastné momenty. Ty jsou spojeny s individuálními cíli a úspěchy, také ale s přímo s týmem. Ať už jde o úspěchy nebo přímo o kolektiv. Záleží jim na jejich rolích v kolektivu, jsou pro ně tyto role důležité a dávají jim váhu. Sportování amatérů obecně je za dosažením konkrétních cílů, v podobě dobré fyzické kondice a tomu podobným.

Pokud se zamyslíme, tak se dle mého dá tento výzkum do jisté míry aplikovat na amatérské sporty obecně. Můžou to být různé ligy basketbalu, florbalu, házené, vodního póla a podobně. Pro sportovce amatéry je, dle mého názoru a částečně názoru plynoucího z tohoto výzkumu, motivací vyhrávat a získávat ocenění. Jsou také možná amatérští sportovce obecně motivováni kolektivem, svou sociální rolí a třeba i funkcí. Motivuje tedy všechny amatérské sportovce hrající amatérský sport ambice dosáhnout triumfu, být kvalitním hráčem nebo osobností? Motivují je opravdu osobní statistiky a pocit zábavy, jejich sociální role? Mají i jiní amatérští sportovci volný výchovný styl ve svém dětství?

Pokud přijde řeč na metodiku práce a její kritické zhodnocení, můžu potvrdit, že jsou ambice amatérů nezávislé na prostředí a místě kde amatérští hokejbalisté žijí. Rozsah vzorku o velikosti 9 respondentů je z mého pohledu v pořádku a dostačující, bylo by ale zajímavé tento vzorek rozšířit, například zdvojnásobit a pozorovat další vývoj. Volba vzorku, byla získávání na principu sněhové koule. Oslovením jednoho respondenta se na sebe nabalovali respondenti další. Může se ale jednat především o kamarády, hráče, kteří pravděpodobně sdílí stejné názory a ideály.

Zkoumaná skupina respondentů provozuje hokejbal jako amatérský sport, svůj čas, prostředky a vůli věnují tomuto sportu do značné míry. Zajímavou otázkou, která se nabízí, by mohlo být například to, jak tento sport, amatérský, vnímají hráči z nižších lig. Jestli jsou ambice stejné, jiné, nějaké výraznější nebo naopak upozaděné. Jestli u hokejbalistů, kteří hrají nižší nebo nejnižší ligy můžeme pozorovat podobnou míru ambicióznosti. Případně jak je tomu konkrétně v jednotlivých ligách. Další zajímavou otázkou na tento výzkum by mohla být otázka ženského amatérského sportu a hraní hokejbalu. Jsou ženy hokejbalistky stejně ambiciózní jako muži hokejbalisté?

Seznam použité literatury

- Kadaně, Přerost, Perič, 2006. *Hokejbal*. Praha: Grada
- Sekot, 2008. *Sociologické problémy sportu*. Praha: Grada
- Slepičková, 2005. *Sport a volný čas*. Praha: Karolinum
- Cajthamanová, 2017. *Abeceda moderního rodiče*. Praha: Vyšehrad
- Miccelli & Castelfranchi, 2015. *Expectancy and emotion*. Oxford University Press
- Sekot, 2019. *Rodiče a sport dětí – Rodičovské výchovné styly jako motivační faktor sportování dětí a mládeže*. Masarykova univerzita.
- Reichel, 2008. *Kapitoly systematické sociologie*. Praha: Grada
- Coakley, 2001. *Sports in Society: Issues and Controversies*. McGraw-Hill College.
- Výrost & Slaměník, 2008. *Sociální psychologie*. Praha: Grada
- Řezáč, 1998. *Sociální psychologie*. Praha: Paido
- Nakonečný, 2000. *Sociální psychologie*. Praha: Academia
- Cope, C. J., Eys, M. A., Beauchamp, M. R., Schinke, R. J., & Bosselut, G. (2011). Informal roles on sport teams. *International Journal of Sport and Exercise Psychology*.
- Nakonečný, 2014. *Motivace chování*. Praha: Triton
- Nakonečný, 1997. *Psychologie osobnosti*. Praha: Academia.
- Fialová, 2007. *Kvalita života, sport a tělesné já*. Praha: Univerzita Karlova, 2007
- Strauss, Corbin, 1999. *Základy kvalitativního výzkumu*. Albert
- Sekot, 2003. *Sport a společnost*. Brno: Paido
- Plhánková, 2004. *Učebnice obecné psychologie*. Praha: Academia
- Bukáč, 2014. *Trénink herní přirozenosti: kouzlo hráčského naturelu*. Praha: Grada
- Sekot, 2006. *Sociologie sportu*. Brno: Masarykova Univerzita: Paido
- Sekot, 2008. *Sociologické problémy sportu*. Praha: Grada

Slepičková, 2005. Sport a volný čas. Praha: Univerzita Karlova: Karolinum

McClelland D. C., 1984, *Human Motivation. Longman Higher Education*

Bernard, 2006. *Research Methods in Anthropology: Qualitative and Quantitative Approaches*. USA: AltaMira Press.

Senn, 1998. *Power, politics, and the Olympic games*. Human Kinetics.

Toohey, Veal, 2007. *The Olympic games: a social science perspective*. New York: CABI Publishing

Cmshb.cz. 1990. [online]. Cmshb.cz [cit. 14.4.2024]. Dostupné z: <https://www.cmshb.cz/o-cmshb>

Přílohy

Scénář rozhovoru

Úvod

V úvodu jsem se představil, představil jsem respondentovi téma mé práce, její cíl a důvod proč jsem dané téma zvolil a proč ho zkoumám. Informoval jsem je o úplné anonymitě a zároveň jsem respondenty upozornil, že pokud některou z informací nechtějí sdělovat, tak nemusí. V této části jsem zjišťoval, kolik je respondentům let, jestli aktuálně studují nebo pracují, případně co studují a v případě zaměstnání, jestli se jedná o manuální nebo duševní práci. Dále jsem zjišťoval, jestli žijí sami, s partnerkou nebo rodinou v bytě nebo domě, jak dlouho jsou členem jejich týmu a případně pokud jsou nebo byli členem reprezentačního výběru přes mládežnické až po seniorské. Na závěr úvodu jsem je požádal o možnost nahrávání rozhovoru, s tím, že jsem byl ve dvou případech požádán, aby nahrávka sloužila pouze pro mě a nikde ji nezveřejňoval ve zvukové podobě.

Hlavní část

Cílem této části bylo zjistit, jaké jsou ambice těchto hráčů k vykonávání amatérského sportu na té nejvyšší úrovni, co je k tomu vede, proč to dělají a tak dále. Cílem bylo také zjistit jaký vliv na tyto ambice mohli mít jejich rodiče a výchovný styl, kterým k tomuto sportu byli vedeni. Další cíl byl zjištění, jaký vliv má na vykonávání tohoto sportu a jejich ambice jejich sociální role a postavení v jejich týmu. Poslední dílčí otázkou byla jejich motivace ke sportování obecně, co je vede ke sportování.

Závěrečná část

V poslední závěrečné části respondent zhodnotil celý rozhovor, doplnil myšlenky, které se podle něj mohou tohoto tématu týkat.

Průběh rozhovoru:

1. Představení

- Jak se jmenuješ
- Kolik je ti let
- Odkud jsi?
- Kde bydlíš?

- Jakým způsobem bydlíš?
 - Jak dlouho hraješ hokejbal?
 - Byl si někdy součástí reprezentace?
2. **Výzkumná otázka – Ambice k vykonávání sportu**
- Jaké jsou tvoje hokejbalové ambice?
 - Jaké jsou tvoje sportovní ambice?
 - Měl si v mládí jiné ambice než teď?
 - Jak důležité pro tebe ambice jsou?
 - Co to přesně znamená mít ambice v tvém případě?
 - Charakterizuj své ambice.
 - Jsou pro tebe ambice důležité?
3. **Dílčí výzkumná otázka – Dětství a výchovné styly**
- Jak fungovali vaše rodiče v dětství?
 - Jaký zvolili výchovný styl?
 - Byl to výchovný styl přísný nebo volný?
 - Měl tento styl nějaká pravidla?
 - Jak striktně se musela pravidla dodržovat?
4. **Dílčí výzkumná otázka – Role v týmu a její důležitost**
- Jaká je tvoje role v týmu?
 - Můžeš svou roli nějak charakterizovat?
 - Je pro tebe tato role důležitá?
 - Vnímáš svou roli za vlastní?
5. **Dílčí výzkumná otázka – Motivace ke sportování obecně**
- Proč sportuješ?
 - Co tě motivuje sportovat?
 - Jak se tato motivace projevuje?
 - Je pro tebe tato motivace důležitá v tvém životě?
6. **Závěr**
- Shrnutí odpovědí
 - Něco k doplnění respondentem?

Rozhovor 2

Rozhovor – respondent 2

Tazatel: Ahoj 00:07.85

Respondent: Čau čau 00:08:42

T: Tak jo všechno v pohodě můžem začít? 00:17.59

R: Jo jo v pohodě 00:19.43

T: Budu si ten rozhovor nahrávat seš s tím teda v pohodě jo? 00:25.60

R: Jo jasně 00:28.87

T: Tak jo hele v první řadě řekni mi něco o sobě 00:44.63

R: Tak co bych měl říct nooo jmenuju se Michal je mi 33 bydlím v Hradci Králové odjakživa noo 00:55.74

T: Bydlíš sám nebo? 01:13.69

R: Bydlím s přítelkyní a jejíma dětma no v bytě tady ve centru žejo 01:18.33

T: ehm ehmm a co děláš myslím tím jako práci školu dohromady nebo co vlastně 01:33.18

R: Pracuju už dlouho v pardubicích v jednom skladu 01:41.88.

T: Jo jo jasný jak dlouho hraješ hokejbal za áčko jako extraligu? 02:14.04

R: tyjo za áčko no to už je pěkně dlouhááá doba tyjo nevím hele vůbec bylo mi podle mě 16 17 něco takovýho jo 17 mi bylo když se poprvé hrál žeo tak to byl rok dva osm 02:18.91

T: Byl si někdy v reprezentaci nějaký mladečnický nebo seniorský nevím 03:05.43

R: Jo tak to je jasnýýý byl jsem žeo bylo jsem v repre mládežnických ve dvackách a v áčkový repre jsem nebyl nikdy zatím no ale chtěl bych asi nevím no ale v jinak jezdím to 3 na 3 žejo za repre českou 03:15.17

T: Jo to je ta neoficiální organizace ne? 03:36.86

R: jo no tam jezdím no 03:41.86

T: dobře dobře to mě asi tak stačí na úvod k tobě nebo hele a jak ses dostal k hokejbalu vlastně? 04:05.86

R: no ze školy s kámošem jsme to šli hrát ale on skončil po chvílce a já u toho nějak zůstal no 04:17.90

T: jo jo jasný 04:35.45

T: Tak přejdeme asi rovnou k první otázce to je ta hlavní otázka jaký se teda tvoje ambice k vykonávání tohoto sportu jako hokejbalu samozřejmě 04:50.87

R: Tak ambice no vždycky jsem měl rád hokej už od mala žejo tak jsem chtěl hrát ale bylo už pozdě v té škole noo tak mi ten hokejbal přišel dost podobnej navíc to bylo takový ještě o pár let pozadu oproti tomu hokeji že hokej byl už takovej rychlejší a tady to byla řežba ještě jako dřív v NHL žejo tak to mě asi na tom bavilo hodně no takže jako asi ambice si splnit nějaký sen noo protože v NHL hrát už nebudu tak tohle jako mě přišlo fakt dobrý. Do toho mě pak chytlo i fitko a nějak se to skloubilo. 05:11.53

T: Takže sis jako chtěl žít nějaký sen jen jako přeneseně na hokejbal? 05:20:11

R: no jasný no to mě bavilo žejo navíc jsem byl vždycky hodně soutěživý ne to víš žejo a tak jsem mmmmm no chtěl jako vyhrávat a hned mě to chytlo no ja nevím ambice jako 05:41.08

T: oukej tak to byla nějaká ambice na začátku, když sk byl jako mladej, ale co teď když už jako hraješ extraligu proč tomu vlastně obětuješ ten čas peníze a tak dál 06:01.74

T: V klidu si to rozmysli 06:04.88

R: tak jasný noo teď těch ambic je asi víc no nevím no jako já teď když přemejšlim tak žejo já chci být v repre a aby na mě chodil plnej staďák jak to je vždycky na mistrovství no nebo i too no jezdit do toho zahraničí protože já se s tou repre dostanu do dominikány jak jsme byli teď žejo nebo Kanada ňů Jork a tak no 06:40.63

T: takže se dá říct že to hraješ prostě pro nějaký tvůj osobní cíl? 07:05.96

R: jo tak chci se podívat takhle no a pak když k tomu vyhraješ něco tak to je super ne 07:15.41

T: No ale časově to je náročný a musíš tomu obětovat dost času a úsilí tak to jako tvoje jediná motivace která tě žene kupředu nebo ještě něco třeba? 07:39.76

R: Tak to máš pravdu lezet to do peněz ale já to mám rád no je takovej asi životní styl a připadám si jako profesionální sportovec co jsem vždycky chtěl být tak to je asi ta největší ambice. Tak jsem chtěl mrtě vyhrávat, a to mi zůstalo, že když už to teda dělám, tak si fakt nejdu jen pinknout někde pro zábavu, ale jdu to tam odfárat pro výhru 07:55.64

T: A ani na chvíli si to nechtěl vzdát že by tě to už jako nebavilo 08:45.61

R: tak jako jsou chvíle kdy mě to už fakt nebaví a nedávám to ale tak zas pak tam máš kámoše po těch letech já vlastně ani pak nemám jiný a jako za nima chodíš rád žejo je sranda v kabině trochu se uvolníš a to no takže to mě baví hodně no 08:51.40

T: Jako takže i kamarádi v tom taky jako hrajou roli že to třeba taky muže bejt ambice si dělat jako kamarády nebo získat jako nějaký kámoše ne 10:03.11

R: jo tak to určitě jo no mmm to je taky důležitý podle mě no 10:10.31

T: A nějakej týmovej úspěch tě zajímá nebo to třeba neřešíš? 10:30.10

R: no jasně no tak proto to hraju taky žejo tak chci něco vyhrát a bejt zapsanej někde jakoby chápeš nee takže to taky žejo to bych si přál někdy tady vyhrát titul no 10:40.71

T: a vyhrát titul jako v extralize tady v týmu nebo klidně i někde jinde rozumíš jestli ti jde jako o ten kolektiv tady nebo ne ti to je jedno a je spíš nějaká tvoje osobní ambice a motivace vyhrát ten titul 11:40.91

R: hele jako nevim nooo mmm těžko říct jako hrozně bych rád tady ale víš jak to tady teď je to těžký furt nějaký problémy maj všichni a chtěj to tady měnit a to no tak jako nejvíc chci tady v týmu ale kdyby to bylo jinde tak mi to asi taky nevádí nebo jak to říct no chtěl bych vyhrát prostě no 12:09.45

T: Takže jasně jako kolektiv je jedna z ambicí proč to můžeš takhle jako dlouhodobě dělat ale zároveň když říkáš že máš ambici vyhrát titul tak to je spíš jako tvůj osobní cíl a motiv než že bys držel jako tu partu a muselo to bejt tak ne jako přímo tady ne? 13:08.85

R: mmmmmmmmmmmmmmm no jasný jasný asi jo 13:27.76

T: Nebo jak ty vnímáš ten kolektiv? Co bys z toho vlastně jako upřednostnil? 14:01.69

R: No jo jako ten titul a chci to vyhrát v dobrým kolektivu. Ale jako tou mojí ambicí je asi fakt jako něco vyhrát užít si to hlavně vyhrávat a bejt dobrej 14:05.78

T: A měl si třeba v mládí nebo v dětství jiný ambice než teď? 14:40.65

R: No tak to je jasný žejo. Jako malej jsem to hrál kvůli zábavě a vůbec mě nic nemotivovalo. Chodil jsem ta za kámošema a nějakej titul a to bejt dobrej jsem fakt neřešil. 14:48.98

T: Nějaká další ambice? Klidně přemýšlej, máme hodně času 15:09.40

R: Tak možná jako malej jsem chtěl bejt jako ty hráči tady, vnímal jsem i to že vliv měl trenér a dospělý áčkaři, co hráli extraligu a my k ni vzhlíželi. Tak jsem chtěl bejt jako oni 16:10.78

T: Jo ehm ehmm 16:37.21

T: Co to přesně znamená v tvém případě ty ambice mmm 17:02.50

R: No tak pro mě nooo nevím noo jako pro mě fakt ten titul, bejt prostě někdo v tom hokejbale a bejt významnej. Výhry já prostě musím vyhrávat a chci bejt dobrej prostě. Člověk taky chce držet tu repre, protože to právě přináší spoustu těch výhod a tak. 17:35.39

T: Rozumím no jasný 18:03.83

T: ještě něco? 19:30.20

R: Nevím spíš ne už 19:32.02

T: Když si před tím zmiňoval to jak tě k hokejbalu přivedl kámoš tak jaký byli tvoje ambice tehdy mě zajímá 19:51.09

R: No žádný prostě mě to bavilo no možná trochu asi když nad tím přemýšlím tak asi jako ty hokejisti a naše áčko co hrálo tady extraligu. V mládeži právě kvůli partě, která byla kvalitní a vyhrávali jsme to mě bavilo a bylo to fajn dřív právě 20:01.99

T: No a teď v extralize to je v čem jiný teda? 20:12.74

R: No hodně no tak je jinej ten život celej prostě teď už se jako cejtím jak sportovec prostě a chci vyhrávat a proto to dělám nevím jestli nějaký ego nebo sebevědomí nebo tak ale prostě chci vyhrávat mám to v sobě je to mojí součástí už tak dlouho že to asi neumím jinak zároveň ale chce mít na tý výhře podíl a bejt dobrej baví tě dávat ty goly asistence body a třeba se obětovat pro tu výhru ale jak mluvíš i o těch lidech tak prostě i ty jsou hoodně důležitý prostě potřebuješ je tam 20:18.45

T: Dobře tak přejdem k druhý otázce ta už není jako hlavní ale za mě jako důležitá do toho mýho výzkumu protože to podle mě má velkej vliv i z toho jako sociologickýho hlediska podle mě a to jsou rodiče a jejich vliv na tebe jestli tě v tom nějak podporovali nebo jestli mi k tomu něco řekneš jak tě k tomu vedli nebo jestli se na tebe chodili koukat a cejtils jako podporu 23:05.56

R: táta měl rád sport, chodíval se koukat na fotbal, ale že by mě nějak vedl, to ne. Hele no tak ten mě do ničeho jako netlačil ale byl rád že sportuju a jako menčí jsem sportoval žejo to byl rád nooo. 24:01.56

T: Jo jo a tak jako podporovali tě nějak v tom? 25:00.74

R: no jo říkám že jo no jako nebylo jim to jedno a snažili se mi...25:01.89

T: no ne mě jde o to no...25:02.34

R: no že se mi snažili jako pomáhat co to šlo žejo 25:02.90

T: No a když bys jako dostal otázku na výchovnej model jakej vedli vůči tobě jestli tě jako nutili do toho a musel si to dělat nebo jim to zase naopak bylo úplně jedno co děláš nebo tak 25:25.63

R: no jedno jim to nebylo pomáhali mi dávali peníze na výjezdy platili příspěvky do klubu občas nějakou výstroj a to ale žádněj zázrak jako. Pak mě k tomu přivedl kámoš ze školy a mě to hned chytlo. 25:41.88

T: takže by se dalo říct že si měl jako volnost ale mělo třeba nějaký pravidla ne? 25:59.02

R: no tak pravidlo jo žejo ale že by to zas nějak extrémně dodržovali to zas nééé. Prostě jsem si tak nějak chodil na hokejbal, jako taťka se přišel někdy mrknout, nebylo jim jedno co dělám, ale já tam byl pořád, tak věděli, kde jsem a byli rádi, že sportuju a neopijím se někdy s vrstevníkama, ale že je to dobře, že sportuju. 26:03.46

T: A tak jako měl si volnost prostě sis mohl dělat cos chtěl jako co se týká hokejbalu 27:04.88

R: Jo tak jako prostě byli rádi že jsem si jako hrál a že nekouřím někde za barákem žejo a že sportuju a že to ve mně právě buduje nějaký ambice morálku a tak no. Já to měl úplně volný, tím, že mám starší rodiče a už řešili takový jiný problémy než to, jestli já sportuju a jestli to někam dotáhnu a tak 27:11.32

T: dobře dobře díky 27:58.13

T: Mmmm další otázka je zaměřené na tým jako sociální skupinu, protože každej má nějakou roli v týmu a nějak se prezentujem mmm tak mě zajímá jak to vnímáš ty jestli je tvoje postavení v týmu stěžejní pro tvoje ambice nebo pro to že děláš ten sport žejo a hlavně jestli by byl i schopnej nějak charakterizovat svoji roli ale prvně začni tím vnímáním prosím 29:45.61

R: No tak jako já nevím no musím se zamyslet...30:01:45

T: V klidu v klidu máme čas 30:05.75

T: Klidně jako začni nějakou charakteristikou tý role 30:15.62

R: hele asi jo já mám roli v týmu jako nějakýho lídra takže jsem jako v tom postavení nebo jak to říct docela vysoko žejo takže jako je to pro mě asi důležitý i pro to seběvědomí cejtím se dobře v tý pozici noo 30:17.11

T: Oproti tomu zaměstnání máš jinou pozici? 30:30.85

R: no tak rozhodně žejo já jsem vlastně jenom jako řadovej pracovník ale tady už to vnímám že jsem jako někdo už docela tak ty mladší kluci mě vnímaj a učeť se tak už musíš nějak vypadat a nějak se chovat, a to mě baví. Jako jo, tak já nikdy nebyl v práci třeba jako veoducí nebo tak, neměl jsem ani touhu bejt nějakěj takovej, ale tady mě to docela motivuje a mám ambice tady tomu jako trochu šéfovat. Dělá mi to určitě dobře 30:32.40

T: dobře chápu a byl bys teda mm schopnej charakterizovat nějak tu svoji pozici ještě víc? 32:11.81

R: No jasný no tak já bych řekl že mám roli v tom týmu jako takovýho toho lídra co jako vede ten tým nějakýma výkonama na hřišti ale hlavně i mimo něj noo žejo komunikuju taky hodně s těma koučema a už jako i trošku kafrám do toho vedení klubu a tak no takže jako si myslím že jako takvohlenc pozici mám asi žejo 32:20.40

T: dobře dobře chápu to mě tak nějak stačí podle mě si to charakterizoval hezky mmmm... hele jenom teda další věc ještě mmm může to mít vliv na tvoje ambice ta role a pozice v klubu? 33:00.52

R: Jo jasně že jo, já bych jako chtěl kvůli tomu taky trochu víc vyhrát s klukama ten titul žejo protože už bych na tom měl jako velkou zásluhu a jako splnilo by mi to moje ale hlavně jako i ty klubový cíle já na to už trošku koukám i z tohodle pohledu žejo 33:06.96

T: jo jo super super 33:22.41

T: Ta role v týmu je teda pro tebe důležitá nebo jak to mám chápat? 35:45.88

R: No rozhodně je, člověk prostě tak nějak buduť tu svoji pozici dlouho a ted' je to tak jak jsem chtěl a k tomu ten management což jako nebyla úplně ambice ale jsem tam no 35:50.12

T: hele takže poslední otázka se týká tvý motivaci ke sportování obecně, jestli mi k tomuhle něco řekneš protože ty chodíš i do fitka hodně a celkově dost sportuješ tak co tě k tomu motivuje? 38:01.41

R: No tak to je těžký říct takhle... prostě jsem na to zvyklej žejo takhle žiju stoprocentně mě to baví noo a jako chci vypadat dobře...38:05.75

T: takže kondice vzhled a jako životní styl ten si zmiňoval? 38:12.07

R: jojo určitě a taky prostě chci bejt nejlepší na hokejbale a pak jako ne bejt zápase nějaký pátý kolo u vozu a prostě jsem dřič tak prostě dřu baví mě ten styl a hlavně prostě i ta kondice a dobrej vzhled žejo. Celej den kvůli tomu dřu ve fitku a pak doma jim rýži s kuřecím, abych nepřibral a dobře regeneroval a neměl moc kalorií abych si držel tu postavu a formu. 38:14.02

T: Kvůli něčemu jinému ještě třeba protože třeba nějaký cíle osobní nevím zvednout nějakou váhu nebo tak 38:57.71

R: To nee já spíš kvůli hokejbalu a tý kondici noo. Já to mám hozený jako, že takhle žiju. Sportuju od mala, tak prostě jsem sportovec, nedokážu bez toho ani žít. Přijdu z práce a letím do gyму cvičit, pak na trénink běhat za balónkem 39:03.55

T: Jo jo jasný jasný hele díky noo takhle to asi končím tu hlavní část otázek a přesunem se do poslední části rozhovoru a to jak bys zhodnotil ten rozhovor a jestli je třeba něco co bych chtěl doplnit 40:45.11

R: noo joo dobrej rozhovor je to zajímavý téma vlastně jako proč to děláme všichni žejo ale tak jsou to nějaký ty motivace a jako cíle prostě nějaký osobní uspokojení a tak no takže ty cíle jsou fakt důležitý a prostě i ty parta kluků koučové a to okolí prostředí že někam patříš a za něco tam stojíš a tak no 41:01.36

T: Něco na doplnění k otázkám? 41:25.74

R: hele nemám to je všechno 41:28.30

T: Okey okey díky teda za rozhovor 41:30.89

R: jo jo taky děkuju 41:31.87